

ปราสาท ซ่อนรัก

อาสตา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ค่ำ

สำนักพิมพ์

พื ม ฟ้า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๓๐

ปราสาทซ่อนรัก

ผู้เขียน : อาสตา

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1898-7

ราคา ๒๕๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการพิมพ์คำสำนักพิมพ์ : อุมภาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : อุมภาพร สกุลบัณฑิต

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : ชะระวดี คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทเฮลโลการพิมพ์ (๑๙๘๘) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : ธัญภัทร์ พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศร์ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๗๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

 <p>สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย</p>	 <p>พิมพ์ด้วยกระดาษขนอนสายตากรีนรีด www.greenread.com</p>
---	--

คำนำนักเขียน

เมื่อสาวน้อยแสนชนลูกครึ่งไทย-สกอตแลนด์ติดตามเจ้านายราชินิกุลสาวมาพำนักในปราสาทเดียวกับดยุกหนุ่มผู้ต้องคำสาป เลดี้ชราจอมป่วนเจ้าแผนการ และก๊วนลอร์ดหนุ่มเลดี้สาวไฮโซ โดยมีคุณแม่บ้านหน้าตายไร้มนุษยสัมพันธ์และกองทัพคนรับใช้ป่วนเยียนอยู่ใกล้ๆ อะไรจะเกิดขึ้นถ้าไม่ใช่เรื่องซุลมุน ความรัก ความลับ และ...ความตาย

เรื่องนี้ตั้งใจเขียนให้เป็นนิยายโรแมนติคซัสเพนส์ที่อ่านไปลุ้นไปแบบยิ้มๆ ไม่เครียด ถึงตัวละครส่วนใหญ่จะเป็นฝรั่งมังค่า แต่เขียนด้วยสำนวนสบายๆ (หวังว่าจะ) ไม่เหมือนหนังสือแปล อ่านแล้วรู้สึกอย่างไร กรุณาเขียนมาเล่าให้ผู้เขียนฟังบ้างนะคะ

ขอบคุณพ่อแม่ที่ให้ลูกได้เกิดมาทำงานที่ลูกรัก

ขอบคุณผู้อ่านในเว็บเด็กดีที่ช่วยติชม แนะนำ ให้ความรู้

ขอบคุณบทความ “เงาของนักเขียนคนหนึ่ง” ของ วินทร์ เลียววาริณ ใน winbookclub.com ที่ช่วยให้ทางสว่างในการเขียนหนังสือ

ขอบคุณบรรณาธิการคัดสรร บรรณาธิการเล่ม และสำนักพิมพ์ที่ยังให้โอกาสนักเขียนคนนี้อยู่

ขอบคุณหนูน้อยเก๋ต๊อวาและครอบครัว ความน่ารักของหนูและไม้ตรีจิตของคุณแม่มาตามรี๊ดเป็นแรงบันดาลใจให้เขียนนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา รักหนูนะคะ คิส คิส

คุยกับผู้เขียนได้ที่ Facebook: อาสตา อุมารตี

บทนำ

คริสต์ศักราช ๑๙๘๐

ปราสาทอาร์กอน นอกเมืองแอเบอร์ดีน สกอตแลนด์

จันทร์เพ็ญลอยเด่นกลางฟ้ากระจ่าง สาดแสงสีเงินยงไปทั่วพื้นพิภพ
งามดั่งภาพนิรมิต มองเห็นได้ชัดจากหน้าต่างห้องนอนของดยุกผู้เป็นประมุข
ของปราสาทซึ่งเอนหลังเอกเขนกพิงพนักเตียง มีภรรยาคนงามที่รักตั้งดวงใจ
ซุกซบอยู่กับบ่ากว้าง และบุตรชายซึ่งเป็นทารกน้อยอายุเพียงเจ็ดวันอยู่ใน
อ้อมแขนอีกข้าง...เป็นภาพที่น่ารักอบอุ่น งดงามยิ่งกว่าจันทร์บนท้องฟ้า
ครอบครัวยุคเล็ก ๆ สามคนพ่อแม่ลูกพักผ่อนนอนอิงแอบกัน

บุรุษใดมีลูกแก้วและเมียขวัญอยู่ในอ้อมแขน ย่อมมีความสุขเทียบ
ได้กับมีโลกทั้งใบอยู่ในกำมือ

ดยุกสะอื้นในอก สะท่อนในใจ...มันคงเป็นเช่นนั้น ถ้าหล่อนยังมี
ลมหายใจอยู่

เขาร้องไห้เสียบๆ ปล่อยให้หน้าตาไหลพราก ยังไม่อาจทำใจปล่อย
หล่อนไปสู่มือหมอที่รออยู่หน้าห้อง ยังต้องการเวลาอยู่กับหล่อนต่อไปนาน

เท่านั้น ทว่าลูกน้อยเริ่มถีบเท้าแกว่งไกวมือน้อย ก่อนส่งเสียงร้องโหยเพราะหิวนม...ยังมีอีกหนึ่งชีวิตรอคอยการดูแลเอาใจใส่จากเขาอยู่ จึงจำต้องปล่อยหล่อน จวบลาที่ว่วงหน้าอย่างแสนอาลัยเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนอุ้มลูกออกจากห้อง

เลดี้แม็กดาไลน์...แฝดผู้น้องของท่านพ่อซึ่งเลี้ยงดูเขาผู้กำพร้าแม่มาตั้งแต่วัยแบเบาะ รอทำหน้าที่เดิมให้ลูกของเขาต่อไป นางกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ แต่ยังเข้มแข็งเช่นที่เคยเป็นมา ยืนมือรับทารกน้อยจากเขาไปห่มก่อกม

“ฝากลูกด้วยนะครับ” เขาบอกนางก่อนจะพยักหน้าให้หมอเข้าไปดูแลร่างของดัชเชสตามขั้นตอนทางการแพทย์ ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างต้องทำเพื่อสุดที่รักเป็นครั้งสุดท้าย แต่เขามั่นใจว่าผู้เป็นอาและเหล่าบริวารผู้ทรงประสิทธิภาพจะจัดการให้ทุกอย่างลุล่วงไปได้ด้วยดี มีเพียงภารกิจเดียวเท่านั้นที่เขาต้องจัดการด้วยตัวเอง และควรทำให้เสร็จสิ้นไปในคืนนี้

ดยุกแห่งอาร์กอนคนที่สิบสองลงบันไดไปยังห้องทำงานที่อยู่ชั้นล่าง แอ่งกัสนเปิดประตูบานคู่รอและปิดตามหลังอย่างรู้ใจว่าในยามนี้เจ้านายอยากอยู่ตามลำพัง

คงมีใครส่งข่าวให้คนในหมู่บ้านรู้ว่าดัชเชสผู้แสนงามทั้งรูปโฉมและน้ำใจจากพวกเขาไปเสียแล้ว เสียงเดี่ยวปีสกอตเพลง Amazing Grace จึงดังโหยหวนจากบ้านหลังหนึ่ง คลอเคล้าเสียงเหงงห่างของระฆังโบสถ์เพื่อไว้อาลัย เขารู้ว่าพ่อบ้านผู้รักดีจะยืนคอยรับใช้และระวังไม่ให้ใครมารบกวน จึงปล่อยน้ำตาให้ไหลพรากตามความเศร้าอาลัยที่ท่วมทับอยู่นานกว่าจะรวบรวมสติได้อีกครั้งและทำสิ่งที่ดยุกทุกคนในอดีตเคยทำมา

เวลาผ่านไปนับชั่วโมงกว่างานอันแสนทรมาณใจจะเสร็จสิ้น เขาคงไม่ต้องโศกอาดูรเพราะสูญเสียภรรยาและต้องมานั่งเขียนสิ่งที่เชือดเฉือนหัวใจปานนี้ถ้าไม่อหังการทำหายนสิ่งที่บรรพบุรุษพ่ายแพ้มาถึงสิบเอ็ดชั่วอายุคน...เขานึกซ้ำเติมตัวเองเศร้าๆ ก่อนจะลุกจากโต๊ะทำงาน เมื่อเขาออกจาก

ห้องแล้ว พ่อบ้านจึงเข้ามาดูแลความเรียบร้อยก่อนปิดไฟและปิดประตู ห้อง
 ทั้งห้องมืดมิด ทว่าแสงจันทร์ส่องลอดกระจกลีเหนือหน้าต่างแกะสลัก
 ลวดลายเถาไม้งดงาม เกิดเป็นรูปเงาคดเคี้ยวหวัดงอตั้งเงื่อมมือปีศาจทาบ
 ทับบนบันทึปกพท่งจารบรรจงเป็นภาพวาดอริกด้วยตัวหนังสืองามวิจิตร...

ปฐมประวัติปราสาทอาร์กอน

เมื่อสายลมเย็นเยือกจากภายนอกเล็ดลอดผ่านหลืบซอกปราสาท
 เข้ามาพัดพลิกปกหน้า ผแยกปกในที่เขียนด้วยตัวหนังสือหนาหนักคมชัด
 รวกับบังใจให้กระแทกตาและปลุกเร้าความรู้สึกผู้พบเห็น บ่งบอกถึงความ
 นัยหมายเตือน เพราะมันคือ...

บันทึกแห่งความตาย!

๑

“เก็ตถวา ลอเรน เมอร์ดีอค”

เสียงขานเต็มยศทั้งซอหน้า ซอกกลาง และนามสกุลด้วยภาษาอังกฤษ ลำเนียงสกดตังกังวานจากปากชายวัยกลางคนผมดำตาสีฟ้าซึ่งนั่งเอกเซนกในห้องนั่งเล่นทั้งที่มีท่าทางเหมือนไม่เห็นหรือสนใจสิ่งใดนอกจากหนังสือในมือ ทำให้สาวน้อยผู้เป็นเจ้าของซอสะตุงโหยง ชะงักเท่าที่กำลังย่องกริบ ยืนตัวแข็งเหมือนถูกสาปเป็นหิน ตกใจและสงสัย...แต่दनั่งหันหลังให้แล้วเห็นได้อย่างไร แต่เพราะมีความผิดติดตัวจึงต้องเก็บคำถามไว้ นานี่ต้องประจบเอาตัวรอดก่อนเป็นอันดับแรก

“ขา...” หล่อนขานรับเสียงหวาน ถลาเข้าไปนั่งกระเซะกอดเอวหนาหอมแก้มเขี้ยวกรุ่นกลิ่นน้ำหอมหลังโกนหนวดหลายฟอด “แก้มแต่็ดหอมจิ้ง”

ตั้งต้องมนตร์สะกดจากดวงตาสีน้ำตาลหวานฉ่ำของลูกสาว สีหน้าที่อลัน เมอร์ดีอค อุตส่าห์ปั้นให้ดูเคร่งดุจจึงกลายเป็นรอยยิ้มเอ็นดูรักใคร่สุดหัวใจ ที่ตั้งใจจะเทศนาภยันต์ใหญ่จึงกลายเป็นถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ไปไหนมา กลับบ้านช้ากว่าเวลาตั้งสองชั่วโมง แล้วยังปิดโทรศัพท์ที่ไม่ยอมรับสาย ทำแบบนี้พ่อแม่เป็นห่วงรู้ไหม”

“เกิดขอโทษค่ะแต่ดี แบบหมดเลยไม่ได้โทร. มาบอก” หญิงสาวทำหน้าละห้อยอย่างรู้สึกผิด ตอนแรกเจตนาหลีกเลี่ยงไม่บอกล่วงหน้าเพราะกลัวพ่อแม่ห้ามไม่ให้ทำสิ่งที่ตั้งใจไว้ กรรมตามทันราวกับติดจรวด พอเสร็จเรื่องแล้วคิดจะโทร. มาบอก แต่โทรศัพท์กลับหมดเสียงก่อน ครั้นจะแวะใช้โทรศัพท์สาธารณะระหว่างทางก็เกรงใจคนมาส่ง

“ไม่สร้างสรรค์เอาเสียเลย มุกคลาสสิกย้อนยุคยังอุตส่าห์ซัดมาใช้”

เสียงยียวนกวนประสาทดังขึ้นลอยๆ จากกองหมอนระเกะระกะหน้าโทรทัศน์ เจ้าอินดี้...อินตา น้องชายหน้าหล่อปากมอมซึ่งกำลังนอนแผ่หลังดูโทรทัศน์อยู่นั่นเอง เกิดทราฐู้ทันทีว่านี่แหละกระจกหลังของพ่อ

“มุกแม่กอะไร คำพูดความจริงยะ” เกิดทราฐู้ได้กลับ ค้อนขวับจนหางม้าที่รวบสูงไว้กลางศีรษะสะบัด ผมดำเลื่อมแดงแวววาว...บิกเกมาท์ปากมอมคอยดูถะถะ พ่อแม่ผลลเมื่อไหร่จะจับนวดแผนโบราณ หักแขน หักขา

ความจริงก็เปอร์เซ็นต์ยะ” น้องชายยังลอยหน้ายกย้อนต่อ

“จริงร้อยเปอร์เซ็นต์ยะ คำโกหกไม่เป็น ไม่เหมือนตัวเองหรอก บอกแต่ดีกับแม่ว่าอยู่เย็นซ้อมบอลที่โรงเรียน ที่แท้ไปแรปเพลงยาวป้อสาวอยู่แถวสยาม เซอะ!”

อลันส่ายหน้า ถอนใจอย่างระอาแถมเอ็นดูต่อการต่อปากต่อคำของสองพี่น้อง เกิดทราฐู้กับอินตาอายุห่างกันแค่สามปีเลยเหมือนพี่น้องคู่ปรับเดียวกันเล่นกระจุ๋งกระจิ่ง เดี่ยวแกล้งกันทะเลาะกันตั้งแต่เล็กจนโต เขาไม่เคยห้ามถ้าไม่ลามปามถึงขั้นลงไม้ลงมือ เพราะมองว่าเป็นหนันทนาการอย่างหนึ่งของพี่น้องที่สนิทกันมาก สมัยเด็กเขาเองกับพี่ชายก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน ชอบหาเรื่องแย้แย้กันแรงๆ แต่เวลาคนหนึ่งลำบาก อีกคนจะคอยช่วยเหลืออยู่ใกล้ๆ เสมอ อย่างเกิดทราฐู้กับอินตา เห็นเถียงกันไม่เว้นแต่ละวันอย่างนี้ เวลานั้นองชายไม่สบาย พี่สาวจะคอยประคบประหมมดูแล

ไม่ยอมห่าง เวลาที่สาวถูกรังแกหรือตามจับ น้องชายก็จะตามไปรับไปส่ง ทำตัวเป็นองครักษ์พิทักษ์นางเอก...อย่างตอนนี้ พอได้ยินเสียงผีเท้าแม่ซึ่งเดินออกจากครัว รู้ว่าเกิดวาท้องโดนชู้ตีใหญ่เป็นแน่ เจ้าอินดี้รีบกลบเกลื่อนให้ทันที

“หอม...หอมกลิ่นหมูสับ” หนุ่มน้อยหลับตาสายจมูกเลียนแบบโฆษณาโนโทรทัศน์ แล้วลุกขึ้นเดินไปรับหน้าทิวาในห้องกินข้าวซึ่งอยู่ติดกับห้องครัว “ต้องเป็นกลิ่นเบอร์เกอร์สเต็กสูตรแกรนนี่ฝีมือห่ามี๊เป็นแน่แท้... พวกเรามาเบิบกันเลยเถอะ พยาธิในห้องของน้องอินดี้อ้าปากรอแล้วจ้า”

แต่คนที่เลี้ยงลูกมากับมืออย่างใกล้ชิดสนิทสนมเหมือนเพื่อนอย่างทิวาหรือจะหลงกล หยิกพุงลูกชายคนเล็กจนร้องจ้าก

“นี่แน่ะ! ช่วยพี่อาพรางคดีกันนะเรา” ก่อนจะหันไปหาลูกสาวคนโต ต่อว่าเสียงเข้มเพราะความห่วงใย “จะกลับบ้านเย็นทำไมไม่โทร. มาบอกแม่ก่อน ปล่อยให้เราเป็นห่วงแทบแย่ แทบทำกับข้าวกับปลาไม่รู้เรื่อง วันนี้ถ้าอาหารไม่อร่อยต้องโทษเกิด”

เกิดวาท้องโตยั้งสวย ตากลมโตสีน้ำตาลฉายแววชนะคนหวานได้ คิ้วโก่งเรียวตึงดูตาสายตาหนุ่มๆ ได้ราวกับแม่เหล็ก แล้วยังปากหยักย่อยเหมือนกลีบกุหลาบ จมูกมน ผมหดดำเลื่อมแดงหยักศกเป็นคลื่นสลวยถึงบนเอนกกับผิวขาวอมชมพูผุดผ่องอีกเล่า...ลูกสาวทั้งสวยและน่ารักอย่างนี้ ทิวากับอแล้นจึงทั้งหวงและห่วง

“แบตหมด ลูกเลยไม่ได้โทร. มาบอก” พ่อออกโรงปกป้องลูกสาวเสียเองทุกๆ ที่ตอนแรกตั้งใจจะจัดเต็ม “ไปกินข้าวกันเถอะ พ่อหิวท้องกิวแล้วละแม่ ไหนดูซิว่าเจ้าอินดี้จมูกมดทลายถูกไหม”

แล้วรีบเดินนำไปนั่งโต๊ะ หวังดึงความสนใจของแม่ไปจากลูกสาว “โห...คนละเรื่อง นี่มันอาหารไทย กะเพราะเนื้อสับกับไข่เจียวทรงเครื่องต่างหาก”

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียงนะเด็ด สับๆ เหมือนกัน ไช้ย! มีต้มยำรวมมิตร

น้ำขึ้นกับกะหล่ำปลีผัดน้ำปลาอีกด้วย ชู้ต...แต่ดี ยืมผ้าเช็ดหน้าซับน้ำลายหน่อย” อินตาเขียนบทเล่นตลกรับประกันสดๆ กับพ่อ ก่อนทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ว่าแม่หงุดหงิด เดินไปโอบเอวที่เริ่มมีห้วงยางนุ่มนิ่มไปที่โต๊ะกินข้าว โดยมีเกีตถวาเกาะหลังพ่อเป็นโล่ตามไปติดๆ

ทิวาทำตาดูใส่ลูกสาวซึ่งส่งสายตางอนแง้อขอโทษจากหลังพ่อ...ที่จริงความกังวลและขุ่นเคืองหมดไปตั้งแต่รู้ว่าลูกกลับบ้านโดยสวัสดิภาพ แต่กลัวผู้กระทำความผิดและผู้สมรู้ร่วมคิดจะได้ใจ จึงพยายามเก็กหน้าเข้มเข้าไว้ แต่ด้วยเนื้อแท้เป็นคนอารมณ์ดีศรีนเครง ทำได้ไม่นานก็หลุดหัวเราะเพราะมุกทะเล่เล่นที่อินตaxy่นหามาเล่นคลี่คลายบรรยากาศ...ทิวาอดใจรอจนกระทั่งทุกคนย้ายมานั่งลู่บพุงหน้าโทรทัศน์อย่างสุขีกันทั้งบ้านแล้ว จึงรื้อคดีขึ้นมาไต่สวนใหม่

“ไหนเล่ามาซิ ทำไมถึงกลับบ้านเย็น เก็ตไปไหน ไปทำอะไรมา” หล่อนโพล่งขึ้นมาแบบไม่ให้สาวน้อยกับอัศวินผู้พิทักษ์ทั้งสองตั้งตัว ไม่ได้คิดจะจับผิดหรือลงโทษ แต่ความเป็นแม่ทำให้ไม้อาจปล่อยผ่านพฤติกรรมแปลกๆ ของลูก

“เก็ตไปสมัครงานมาค่ะ” หล่อนเริ่มเล่า ไม่คิดปิดบัง เพราะเข้าใจความรักความห่วงใยของแม่ดี และปกติก็แบ่งปันทุกเรื่องแก่พ่อแม่และน้องชายอยู่แล้ว...สมาชิกทั้งสี่ของครอบครัวเมอร์ดีอคมีหัวใจดวงเดียวกัน ทุกข์สุข ร้องไห้และหัวเราะร่วมกัน ใครมีปัญหาไม่ว่าเรื่องอะไรมักบอกเล่าและช่วยกันถกจนหาทางออกที่ดีได้เสมอ

“อะไรนะ! สมัครงาน? ได้ไ้เง เพิ่งขึ้นปีสาม ต้องเรียนอีกตั้งสองปีถึงจะจบ!” น้องชายโวยวายแทรกหลังจากเพิ่งฟังแค่ประโยคเดียว

“งานนี้ทำแค่สามเดือน ช่วงปิดเทอมใหญ่” เก็ตถวาขยายความพร้อมทั้งยับหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ แล้วเปิดหน้ารับสมัครงานให้ดู

รับสมัครสาวโสดอายุ ๓๐-๔๕ ปี เพื่อทำหน้าที่ผู้ติดตามว่าที่เจ้าสาว ซึ่งกำลังจะเดินทางไปเข้าพิธีแต่งงานที่สกอตแลนด์ ระหว่างเดือนมีนาคม-พฤษภาคมปีนั้น นอกจากเงินเดือน ห้องส่วนตัวและอาหารสามมื้อ ผู้ผ่านการคัดเลือกจะได้รับโบนัสอย่างงามเมื่อทำงานครบระยะสัญญา

คุณสมบัติสำคัญ สามารถพูด-อ่าน-เขียนภาษาอังกฤษในระดับดีเยี่ยม ถ้าฟังสำเนียงสกอตและมีความรู้พื้นฐานด้านประวัติศาสตร์และขนบธรรมเนียมของประเทศสกอตแลนด์จะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ ผู้สนใจกรุณาติดต่อเขียนใบสมัครและรับการสอบสัมภาษณ์ขั้นต้นได้ที่ บ้านเลขที่ ๑ ซอยระวีรุ่งโรจน์ ระหว่างเวลา ๐๙.๐๐-๑๗.๐๐ น.

“ผู้ติดตามว่าที่เจ้าสาว เขาคงหมายถึงแซเปอโรน”

พอสรุป ส่งหนังสือพิมพ์ให้แม่อ่านต่อ

“อะไรนะเดັด แซเปอโรน ฟังเหมือนชื่อช็อกโกแลตแท่งสามเหลี่ยมเลยอะ” เจ้าอินตาถามแทรกอีกตามเคย

“แน่ใจนะว่าลูกครึ่งสกอต-ไทย ไม่ใช่ลูกครึ่งนกแก้ว-นกขุนทอง เป็นฝรั่งอะไรไม่รู้จักคำว่าแซเปอโรน” พี่สาวได้ที่เข้าแรงๆ จนน้องหน้าหงิก

“เดັดหมายถึงผู้ติดตามสาวๆ ที่ยังไม่แต่งงานไปตามที่ต่างๆ เพื่อความเหมาะสม กันคำครหา โดยมากมักเป็นญาติผู้ใหญ่ฝ่ายหญิง แต่สมัยนี้ไม่เห็นจำเป็น สาวๆ คงแขนงนุ่มๆ ไปไหนต่อไหนสองต่อสองเป็นเรื่องธรรมดา แม้กระทั่งไปกินข้าวเต้นรำในโรงแรม รายนี้ต้องหาแซเปอโรนเพราะไปแต่งงานต่างบ้านต่างเมืองมากกว่า” ไทยแท้คนเดียวในบ้านอธิบาย

“มิน่า...เขาถึงระบุช่วงอายุ ๓๐-๔๕ แล้วเก๊ตยังไม่เต็มยี่สิบ เขาจะรับหรือ” อินตาตั้งข้อสงสัยเกิดเป็นเรื่องเป็นราวเป็นเหมือนกัน

“เก๊ตกลัวอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน แต่คิดว่ามีข้อได้เปรียบที่เป็นลูกครึ่งสกอต เลยลองไปเขียนใบสมัครทิ้งไว้ เขาก็หยวนให้เขียนแล้วยังสัมภาษณ์เลยด้วย”

“แล้วเป็นไง เขารับหรือเปล่า” น้องชายไม่รอฟังรายละเอียด โพล่งถามข้ามชอตไปถึงตอนจบ

“คงไม่รับหรอก มีคนสมัครเป็นร้อย แต่ละคนหน่วยก้านดีมีความรู้ทั้งนั้น” เกิดทวาดูดยิ้มๆ คนฟังร้องอ้าวไปตามๆ กัน

“เสียเวลาดั่งหลายชั่วโมง แถมเสียงโตนพ่อแม่ดูไม่ทันได้ลูนก็ปั๊วซะแล้วหรือพี่เรา” อินตาเสียงอ่อย ทำหน้าละห้อย ผิดหวังแทนพี่สาว รู้ว่าเกิดทวาดต้องการงานนี้เพื่อจะได้ไปเยี่ยมย่าที่สกอตแลนด์

ครอบครัวเมอร์ดีอ้ายมาอยู่เมืองไทยเมื่อห้าปีก่อน เพราะพ่อซึ่งเป็นวิศวกรน้ำมันได้งานบนแท่นขุดเจาะนอกอ่าวไทย ทางบริษัทเช่าบ้านหลังใหญ่ให้อยู่ด้วยกันที่กรุงเทพฯ เกิดทวาเข้าเรียนสองเกรดสุดท้ายที่โรงเรียนนานาชาติแล้วสอบเข้ามหาวิทยาลัยในเมืองไทย ส่วนอินตาเรียนระดับมัธยมที่เดียวกัน แต่ตั้งใจว่าจะจบแล้วจะไปต่อระดับปริญญาตรีและโทที่มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาซึ่งเด่นดังในสาขาวิชาที่เขาอยากเรียน

พวกเขาจากสกอตแลนด์มาถึงห้าปี แต่เกิดทวาไม่เคยลืมบ้านเกิดเมืองนอนและญาติพี่น้องที่นั่น โดยเฉพาะแกรนนี่หรือย่าซึ่งอุ้มชูเลี้ยงดูมาตั้งแต่แบเบาะ ดั่งนั้นเมื่อพ่อตัดสินใจจะใช้ชีวิตชั้นปลายที่ประเทศไทย ยกเลิกการเดินทางไปเยี่ยมบ้านเกิดทั้งครอบครัวต่างกับที่เคยทำทุกปีเพื่อรวบรวมเงินสร้างรีสอร์ทบนที่ดินที่จังหวัดน่านไว้เป็นแหล่งรายได้หลังเกษียณ เกิดทวาจึงชวนขวยหางานทำช่วงปิดเทอมเพื่อหาเงินค่าตัวเครื่องบินกับพ็อกเก็ตมันนี่ไปเยี่ยมย่าเอง

อินตาแอบเก็บเงินช่วยพี่ แต่จนถึงวันนี้ยังได้ไม่พอค่าตัวรถทัวร์ไปเชียงใหม่ เด็กรวยรุ่นเช่นเขามีกิจกรรมให้ทำโน่นทำนี่กับผองเพื่อนไม่เว้นแต่ละวัน มีเรื่องต้องใช้เงินตลอดเวลา ส่วนพี่สาวก็ไม่ดีกว่าเขาลักเท่าไร แอบดูในสมุดเงินฝากเห็นได้เกือบห้าพันเมื่อต้นปี มาถึงวันนี้เหลือไม่ถึงพัน ไม่ใช่หมดไปกับเรื่องเที่ยวเตร่เฮฮาแบบเขา แต่เกิดทวาเป็นคนใจดี ชอบทำบุญช่วยเหลือคนอื่นเหมือนแม่ ไม่ว่าจะหมู หมา ปลา มนุษย์ ปล่อยได้เป็นปล่อย

ช่วยได้เป็นช่วย ดังนั้นพอได้ข่าวว่าเพื่อนคนหนึ่งมีปัญหาขาดเงินลงทะเลเบียน เรียน จึงถอนเงินเก็บไปให้ยืม ทั้งที่เห็นอยู่ว่าเปอร์เซ็นต์ได้คืนเป็นศูนย์ เมื่อเป็นแบบนี้โอกาสที่จะเก็บเงินพอค่าเดินทางไปเยี่ยมบ้านเกิดจึงริบหรี่ งานชั่วคราวงานนี้จึงนับว่าตอบใจหายได้ทุกข้อ

“ไม่ต้องเสียใจหรอกลูก เกิดยังเด็กเกินไปที่จะทำงานเป็นผู้ติดตาม กิ่งพีเลี้ยงให้คนอื่น ลำพังตัวเองยังเอาตัวไม่ค่อยจะรอดเลย ตำแหน่งแบบนี้ น่าจะเป็นคนที่มีอายุหน่อยอย่างที่เรากำหนดคุณสมบัติไว้แน่แหละ เออ... จะว่าไปก็น่าแปลกนะ เขาไม่มีพี่น้องหรือญาติผู้ใหญ่เลยหรือไง ถึงต้องมาจ้างคนอื่น” ทิวาเปรยอย่างสงสัย

“มีค่ะแม่ แต่เรื่องที่จะให้คนระดับนั้นไปทำหน้าที่ติดตามรับใช้ดูแล ใครเห็นจะยาก” ลูกสาวยิ้มให้แม่ ทุกคนหันไปส่งสายตาดูคนพูด “ก็ที่ที่เกิดไปสมัครงานเป็นวังเจ้า แล้วคนสัมภาษณ์ก็เป็นหม่อม ส่วนลูกสาวที่น่าจะเป็นเจ้าสาวเป็นหม่อมราชวงศ์ ทำทางเจ้าศเจ้าอย่างยิ่งกว่าหม่อมพรรณรายกับหญิงเล็กในละครเรื่องบ้านทรายทองที่แม่ชอบดูอีกนะคะ”

ไต้ยีนแค่นั้น อินตาก็เปลี่ยนจากอยากให้เกิดถวายได้งานเป็นโล่งใจที่ไม่ได้งาน “งั้นเขาไม่รับนั่นแหละดีแล้ว เดี่ยวเกิดติดความเจ้าศเจ้าอย่างกลับมา ชี้เกี่ยจกลานเข้าเข้าไปหาหรือยื่นกุมเฝ้าเวลาพูดด้วย”

พ่อแม่หัวเราะคำพูดลั่นๆ ของลูกชาย จากนั้นพวกเขาก็หันเหความสนใจไปยังจอโทรทัศน์ซึ่งเริ่มรายการโปรดของทุกคน... ส่วนเกิดถวายนั้น ยิ้มเมื่อนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ตอนบ่าย คำพูดของน้องชายใกล้เคียงกับความเป็นจริงอย่างน่าขำ...

บ่ายวันนี้หลังจากสอบวิชาสุดท้ายเสร็จ เกิดถวายขึ้นรถอเนกประสงค์ไปยังบ้านเลขที่ ๑ ซอยระวีรุ่งโรจน์ เมื่อมายืนหน้าประตูเหล็กดัดลวดลายวิจิตรอ่อนช้อยบ่งบอกถึงความเก่าแก่หรูหราของสถานที่ หล่อนก็บอกได้ทันทีว่าที่นี่ไม่ธรรมดา ชื่อ ‘วังระวีรุ่งโรจน์’ และตราพระอาทิตย์กึ่งกลางบานประตูป็นยันความคิดนั้น

หลังจากผ่านยามหน้าประตูใหญ่ ก็ต้องเดินต่ออีกหลายนาที่เข้าไปตามถนนคดเคี้ยวขนานด้วยสนามหญ้าเขียวขจีซึ่งมีพุ่มไม้และต้นไม้สูงใหญ่เรียงรายตลอดสองข้างทางจึงไปถึงตึกหลังโอฬาร งดงามด้วยสถาปัตยกรรมแบบโคโลเนียล เผลียงหินอ่อนข้างตึกซึ่งกว้างขวางและร่มรื่นด้วยเงาไม้ มีสตรีในวัยตั้งแต่สามสิบจนถึงสี่สิบกว่าๆ ไม่ต่ำกว่ายี่สิบคนนั่งเรียงรายรอบการล้อมภาชนะ เด็กสาวซึ่งสวมเครื่องแบบคนรับใช้ตรงเข้ามาหาพร้อมใบสมัคร แต่แล้วกลับยกยกมือไม่ยอมส่งให้เมื่อเห็นหล่อนสวมเครื่องแบบนักศึกษา

เกิดทวาทศัยจ้งหะที่เด็กคนนั้นละล้าละลังตั้งใบสมัครชุดหนึ่งมากรอก ใช้เวลานานกว่าจะเสร็จเพราะต้องตอบคำถามยิบยิบมากมายล้วงลึกถึงญาติพงค์วงศ์ จากนั้นต้องรออีกเกือบสองชั่วโมงกว่าจะถูกเรียกสัมภาษณ์เป็นคนท้ายๆ หญิงสาวเดินเข้าไปด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม แต่ผอเล็กน้อยเมื่อเห็นคนที่นั่งรออยู่ในห้องนั่งเล่นกว้างใหญ่ตกแต่งสไตล์หลุยส์

ผู้สัมภาษณ์คนหนึ่งเป็นหญิงวัยเกษียณ แต่งกายชุดผ้าไหมสีเทาเงิน เข้ากับสีผม แบบเรียบแต่ดูถึงการด้วยเครื่องเพชรครบชุด ส่งแสงวูบวาบบาดตาแข่งกับโคมไฟแก้วเจียรระโนเหนือศีรษะ แต่ที่เจิดจ้ากว่าเครื่องประดับใดๆ บนตัวของนางคือแสงกล้าจากดวงตาคมดุที่เขม่นมองทุกอย่างก้าวเกิดทวารู้สึกเหมือนถูกจับถอดเสื้อผ้าแล้วสแกนด้วยเครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์...มองแบบนี้เหมือนจะให้ทะลุถึงกระดูกกระดูกเดี่ยวข้างใน ส่วนคนที่นั่งข้างๆ รุ่นราวคราวเดียวกับเกิดทวา อาจแก่กว่าสักสองสามปี ถอดแบบผู้อาวุโสมาทุกประการ ทั้งตาเอกซเรย์และสีหน้าท่าทางแข็งทื่อเหมือนแฟรงเกนสไตน์ หล่อนนั่งหลังและลำคอตั้งตรง หน้าเชิดจนจมูกเหมือนลอยเต่งกลางอากาศ แถมยังมองคนผ่านตั้ง จึงดูเหมือนตาเขตลอดเวลาการแต่งตัวฟู่ฟ่าพอๆ กัน เพียงแต่คนสาวกว่าประทับตราทั้งตัวด้วยตัวย่อแบรนต์ต่างๆ มองแล้วตาลาย

‘นังลิ ยืนที่อยู่อู๋ทำไม’ เสียงลั้งดังมาจากปากที่แทบไม่ขยับของคนแรก

เก็ดถาวมองซ้ายมองขวาหาเก้าอี้ไม้เจอลักตัว ตรงหน้าโซฟาไม้แต่พื้นพรหมเปล่าๆ

‘เอ่อ...’ หล่อนมองไปที่ผู้สัมภาษณ์ด้วยสายตาเป็นคำถาม ‘ได้คำตอบเป็นสายตาที่มองต่ำไปยังพื้นพรหมและเสียงแหลมของคนสาว

‘อะไร ต้องให้บอก เซ่อซ่าหรือไม่มีสัมภาษณ์กันแน่เนี่ย’

หญิงสาวทรุดลงนั่ง รู้สึกประหนึ่งกำลังเข้าฉากเป็นนางเอกละครเรื่อง *บ้านทรายทอง* และหญิงสองคนตรงหน้ารับบทหม่อมมพรรณราชข้างเหน็บกับหญิงเล็กอารมณ์ร้ายตัวอิจฉาในเรื่อง และยังไม่ทันเก็บขาพับเพียบให้เรียบร้อยดี สองหญิงต่างวัยแต่ร้ายพอกันก็เปิดปากแหลมคมกัดหล่อนกันคนละหนุบละหนับอย่างเฆมาฉัน

‘แม้ว่าเด็กไปนะหญิงใหญ่ ทำทางไม่ประสีประสา กิริยากระโดดกระเดก’ ผู้อาวุโสหันไปสรุปเป็นฉากๆ กับหญิงสาวที่นั่งข้างๆ ทั้งที่ยังไม่ได้สัมภาษณ์สักคำ ‘พวกลูกครึ่งก็อย่างนี้แหละ ไทยก็ไม่ใช่ ฝรั่งเศสก็ไม่เชิง เลยออกไปทางลูกผีลูกคน’

‘เอ่อ คือว่าดิฉัน...’ เก็ดถาวตั้งตัวแทบไม่ติด รู้สึกเหมือนจำเลยที่กำลังถูกพิพากษาในคดีอุกฉกรรจ์ จึงพยายามแก้ต่าง แต่ไม่มีใครสนใจ

‘นั่นสิคะหม่อมแม่ เดี่ยวไปทำเราเสียชื่อถึงสกอตแลนด์ ชายหน้ามาถึงเมืองไทย’ คุณหญิงใหญ่ว่าไปนั้น

‘อายุน้อยเกินไป ไม่มีความเป็นผู้ใหญ่’

‘มาดก็ไม่ไฮโซ โกไม่พอคะหม่อมแม่’

สรุปแล้ว...

‘เธอออกไปได้แล้ว’ หม่อมลั้งลั้งๆ แต่ได้ใจความ

‘อ๊า...ขอโอกาสให้ดิฉัน...’ เก็ดถาวคิดจะชี้แจงให้สองแม่ลูกไฮโซเห็นถึงข้อดีที่หล่อนเป็นลูกครึ่งไทย-สกอตแลนด์ ซึ่งมีข้อได้เปรียบผู้สมัครอื่น

ในด้านภาษาและความเข้าใจในวัฒนธรรมและวิถีชีวิตแบบชาวสกอตแลนด์ แต่พอสบตาแข่งกร้าวแบบเมดูซาของหม่อมกับตาแข็งเขแบบเฟรงเกนส์ไตน์ของราชินิกุลสาวก็ลอบถอนใจ ลุกขึ้นไหว้ลาแล้วเดินออกจากห้องนั้นแบบหงอยๆ

อยากได้งานนั้นมากอยู่ แต่ศักดิ์ศรีก็มีมากพอๆ กัน ไม่คิดจะยัดเยียดตัวเองให้คนที่ไม่ต้องการ อีกอย่างหนึ่ง ถ้าที่เจ้าสาวที่หล่อนต้องทำงานด้วยคือคุณหญิงใหญ่ ถึงได้งานก็ไม่อยากทำ ไม่ต้องการไปเป็นเป้าให้เธอซ้อมความร้ายของอารมณ์กับความคมของปาก แค่มลัมภษณียังโดนกัดจนเลือดโซก แล้วถ้าเป็นลูกจ้างจะขนาดไหน...หญิงสาวบอกตัวเองอย่างซ้ำๆ ว่าถึงจะไม่ได้งาน แต่ได้สร้างสถิติใหม่ให้กินเนสส์บุ๊ก...การสัมภาษณ์งานที่สั้นที่สุดและผู้ถูกสัมภาษณ์พูดน้อยที่สุดเป็นประวัติการณ์

หญิงสาวเดินสวนกับผู้สมัครคนถัดมาที่เดินเข้าไปด้วยความหวังเต็มเปี่ยม เห็นแล้วอยากสะกิดเตือนด้วยความหวังดีเป็นกำลัง แต่ทำได้เพียงเดินเอื่อยๆ ไปยังประตูใหญ่...ขึ้นพูดออกไปมีสิทธิ์ถูกมองว่าเป็นจิ้งจอกกับอู่นเปรี๊ยะ จำต้องให้ไปเสี่ยงเวรเสี่ยงกรรมกันเอง อย่างน้อยต้องมีหนึ่งในนั้นได้รับเลือก ซึ่งน่าจะเหมือนถูกสาปมากกว่าโชคดี

แม้ขากลับจะจิตตกเล็กน้อย แต่ระหว่างทางก็อดชื่นชมความเชี่ยวชาญมรรี้นของพรรณไม้รอบตัวไม่ได้...วังแห่งนี้สวยงามใหญ่โต แต่หลบมุมอยู่หลังอาคารสำนักงานซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินติดถนนใหญ่ที่ทางเจ้าของวังตัดขาย จึงไม่เคยผ่านสายตามาก่อน

กำลังชมกนกชมไม้อย่างเพลิดเพลินเจริญใจ จู่ๆ แนวพุ่มไม้สูงมิดหัวข้างทางก็แหวกออกเป็นช่อง พร้อมกับบางอย่างสูงใหญ่มีดตะมื่นพุ่งผ่านหน้าอย่างกะทันหัน แม้เพียงเฉียด แต่แรงลมที่พุ่งมาปะทะและความตกใจก็ทำเอาสาวน้อยหายใจหลังลงไปนั่งจำเข้ามียันพื้น

'ตายแล้ว!' เสียงร้องของสตรีดังมาจากบนหลังอาชาศีดำซึ่งหยุดยืนชวยเท้าอย่างคึกคะนองท่างออกไปไม่กี่เมตร เกิดความมอมตามเสียง และ

ประหลาดใจเมื่อเห็นว่าเป็นหญิงสาวคนเดียวกับในห้องสัมภาษณ์

‘ยังไม่ตาย แต่เกือบไป’ หล่อนครางตอบเสียงอ่อย

‘เป็นอะไรหรือเปล่าคะ’ คนถามลงจากหลังม้ามานั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ
‘ขอโทษนะคะ ฉันไม่เห็นคุณจริงๆ’

‘ฉันแค่ตกใจนะคะ ไม่คิดว่าจะมีอะไรโผล่มาจากตรงนั้น’ เกิดทวาลังเกตใบหน้าที่ก้มลงมาใกล้ๆ... หล่อนเข้าใจผิด หญิงสาวคนนี้ไม่ใช่คนเดียวกับเมื่อครู่ก่อน หน้าตาคัลยา...แต่ไม่เหมือน ส่วนผิวพรรณนั้นคนละเรื่อง คนนั้นขาวซีดแบบคนกลัวแดด อยู่แต่ในร่ม คนนี้ผิวแทนแบบคนสุขภาพดี ใช้ชีวิตกลางแจ้งเป็นประจำ เครื่องหน้าแม่ละม้าย แต่สิ่งที่ทำให้แตกต่างอย่างกับกลางวันและกลางคืนคือสีหน้าท่าทาง คนนี้มีรอยยิ้มอ่อนโยน เสียงหวานใส ส่วนคนโน้นคล้ายกล่อมเนื้อตาย กล่องเสียงพิการ ขยับปากไม่ได้ ยิ้มไม่เป็น เวลาพูดเสียงที่เปล่งออกมาแหลมระคายหู

‘เห็นคุณลงไปในง่อย่างนั้น ฉันก็ตกใจเหมือนกันค่ะ’ อีกฝ่ายพูดกลัวหัวเราะ ยิ้มอย่างโล่งใจ ช่วยพยุงเกิดทวาลยืนขึ้นเรียบร้อยแล้วแต่ยังจับมือไว้กันลื้ม ก่อนปล่อยยังถามอย่างมีน้ำใจห่วงใย ‘ไหวไหม ทำทางยังดุงๆ อยู่เลย’

‘ไหวค่ะ ที่ดุงๆ เพราะตอนแรกฉันคิดว่าคุณเป็นคนเดียวกับกับคุณผู้หญิงที่สัมภาษณ์ฉันเมื่อครู่ก่อน แปลกใจว่าทำไมเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเร็วเหลือเกิน จากเครื่องแบบแบรนต์แอมบาสซาเดอร์ เป็บเดียวกลายเป็นชุดชี่ม่า’ หญิงสาวยังมึนๆ จึงพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกไป หลุดปากออกไปแล้วถึงนึกได้ว่าไม่สมควร

คู่สนทนาไม่ถือสา แถมหัวเราะคิก

‘แหม คุณเลือกคำบรรยายลักษณะพี่สาวฉันได้ดีจริงๆ พี่หญิงใหญ่เธอบ้าแบรนต์แหม ถ้าเสื้อผ้าของใช้ไม่มีตัวย่อห้อยพาดหรือปาดไขว้ เธอไม่กล้าออกจากห้อง’ แล้วทำท่าเหมือนนึกได้ ‘เอ๊ะ! พูดอย่างนี้หมายความว่า คุณมาสมัครงานตำแหน่งผู้ติดตามเจ้าสาวนะคะ’

‘ใช่ค่ะ แต่คงไม่ได้ ยังไม่ทันได้สัมผัสภาชนะสักประโยค คุณแพรง...เอ๊ย!
คุณหญิงใหญ่กับหม่อมไฉ่ฉันออกมาเสียก่อน’ เกิดวาทะเลื่องหอย ‘อย่าง
ว่า...ฉันมันเด็กเกินไป ทำทางไม่ประสีประสา กิริยากระโดดกระเดก พวก
ลูกครึ่งก็อย่างนี้แหละ ไทยก็ไม่ใช่ ฝรั่งเศสก็ไม่เชิง เลยออกไปทางลูกผีลูกคน’

หญิงสาวเจ็บใจจึงจำคำพูดของผู้สัมผัสภาชนะได้ขึ้นใจ

‘ไอ้โฮ พูดแบบนี้เป็นใครไปไม่ได้้นอกจากหม่อม’ เจ้าของม้าท่อไหล
ทำหน้าเหยเก บอกอย่างคนที่คุ้นเคยกับคำพูดแบบนี้ดีและขยาดเขยง ‘อย่า
คิดมากนะคะ ท่านอาจจะอ้างเหตุผลนั้น แต่ฉันจะบอกให้ว่าเหตุผลจริงๆ
น่าจะเป็นเรื่องอื่นมากกว่า’

‘เรื่องอื่น...เรื่องอะไรคะ ฉันมีข้อเสียอะไรอีกหรือคะ’ เกิดวาทะหน้าเสีย
อีกฝ่ายตอบกลับหัวเราะ ‘ใครว่า...ข้อดีต่างหากเล่าคะ คุณสวยน่ารัก
เกินไป’

‘อ้าว’ หญิงสาวนินวหน้า สงสัยหนักขึ้นไปอีก ‘สวยน่ารัก แล้วไม่ดี
หรือคะ’

หล่อนสัมผัสได้ถึงน้ำใจไม่ตรีจากคนตรงหน้าจึงกล้าย้อนถามตรงๆ
‘ไม่ดีหรือคะ เพราะจะเด่นเกินหน้าเจ้าสาว’ คำตอบที่ได้ตรงพอกัน
‘แหม จะสวยอย่างไรก็คนละเรื่อง ฉันเป็นเด็กผู้หญิงธรรมดา ส่วน
เจ้าสาวเป็นถึงราชินิกุล หล่อนพูดออกไปตามความรู้สึก จะเป็นเมืองไทย
เมืองนอก ให้ทันสมัยชิวิไลซ์แค่ไหน แต่เรื่องถือชนชั้นวรรณะยังมีแฝงอยู่
ในทุกสังคมไม่มากก็น้อย

‘คุณรู้แล้วหรือคะว่าใครคือว่าที่เจ้าสาว’ อีกฝ่ายย้อนถาม

‘แล้วไม่ใช่คุณหญิงใหญ่หรือคะ’ หล่อนนินวหน้าตอบด้วยคำถาม
คู่สนทนาไม่ตอบแต่หัวเราะในลำคออย่างมีเลศนัย

เกิดความมอ่งทำทางปริศนานั้นอย่างสงสัยและอยากรู้ อยากเห็น แต่
ต้องตัดใจเมื่อเห็นเวลาบนหน้าปัดนาฬิกา ในเมื่อไม่ผ่านการสัมผัสภาชนะ ใคร
จะเป็นเจ้าสาวย่อมไม่มีความหมายสำหรับหล่อนอีกต่อไป ความสำคัญลำดับ

แรกตอนนี้คือจะทำอย่างไรพ่อแม่ถึงจะไม่โกรธที่กลับบ้านผิดเวลาโดยไม่มีโทร. ไปบอกล่วงหน้า

‘เย็นมากแล้ว ฉันขอตัวกลับก่อนดีกว่า เตี่ยพ่อแม่เป็นห่วง’ หล่อนรีบกล่าวลา ประทับใจความน่ารัก มีน้ำใจ และไม่ถือตัวของหญิงสาวผู้นี้ ซึ่งฟังจากการนับญาติกับหม่อมและคุณหญิงใหญ่แล้วน่าจะเป็น ‘คุณหญิงเล็ก’ แต่ไม่มีเวลาที่จะต่อไมตรีผูกสัมพันธ์

‘เตี่ยมาก่อนค่ะ คุณ...’ คุณหญิงเล็กร้องเรียกเมื่อเกิดถวาทเดินไปได้สองสามก้าว เอียงคอเลิกลีกรอให้เติมคำลงในช่องว่าง

‘เกิดถวาทค่ะ เกิดถวาท ลอเรน เมอร์ดีอค พ่อแม่กับเพื่อนๆ คนไทยเรียกสั้นๆ ว่าเกี๊ต แต่ถ้าอยู่สกอตแลนด์ทุกคนเรียกฉันว่าลอเรน’ หล่อนบอกพร้อมกับยิ้มหวาน

อีกฝ่ายรับรู้ด้วยการพยักหน้าช้าๆ มิได้แนะนำตัวเองบ้างอย่างที่ควรทำ กลับถามด้วยท่าทางเคร่งขรึมจริงจัง ‘คุณอยากได้งานนี้มากเลยหรือคะ เกี๊ต’

‘ค่ะ ฉันคิดถึงยา อยากไปเยี่ยมท่านที่สกอตแลนด์ แต่ไม่มีค่าตัวเครื่องบินกับที่พักถ่มันนี่ แล้วก็ไม่มีอยากเยี่ยมใครหรือกวเงินพ่อแม่ ถ้าได้งานนี้เท่ากับได้บินฟรี แต่...’ เกิดถวาทบอกตามตรง ตอนท้ายยกไหล่อย่างปลงๆ ยิ้มหมองจนคนมองรู้สึกได้ถึงความคิดหวัง ‘คงไม่ได้หรอกค่ะ ฟังคอมเมนต์หม่อมกับคุณหญิงใหญ่ก็รู้แล้ว’

หล่อนโบกมือลาอีกครั้ง คราวนี้อีกฝ่ายไม่ได้เห็นยัวร์ังไว้ แต่พอถึงประตูใหญ่ หล่อนก็เป็นฝ่ายอดไม่ได้ที่จะหันกลับไปมองวังกับผู้อาศัยที่เหมือนนกและตัวแสดงในละคร จึงเห็นว่าคุณหญิงเล็กซึ่งกลับขึ้นหลังม้าเรียบร้อยแล้วยังอยู่ที่จุดเดิมและมองตามมาอย่างครุ่นคิด ดวงตาวาววับหมายมาด

ครู่ใหญ่ต่อมาเมื่อเดินมาถึงหน้าวัง รถเก๋งคันหนึ่งแล่นมาจอดเทียบคนขับซึ่งลงจากรถมาเปิดประตูหลังให้อธิบยาว่า ‘คุณหญิงเล็กให้ผมไปส่ง

คุณถึงบ้านครับ'

ตอนแรกก็คิดว่าปฏิเสธด้วยคำว่าเกรงใจตามสไตล์คนไทย แต่พอคนขับยื่นกระดาษ อ้างว่าหากขัดคำสั่งจะถูกตำหนิ หล่อนก็สนองน้ำใจของราชินีกุลสาวด้วยความยินดีเพราะเลยเวลากลับบ้านตามปกติมากแล้ว ขณะอยู่ในรถเบาะนุ่มแอร์เย็นห่า ไม่ต้องห้อยโหนเบียดเสียดบนรถเมล์ ก็อดเสียดายไม่ได้ว่าถ้าผ่านการสัมภาษณ์ได้ไปทำงานเป็นผู้ติดตามโดยมีคุณหญิงเล็กผู้อารีน่ารักเป็นเจ้านายคงจะดีไม่น้อยไม่

คงมีแต่ปาฏิหาริย์เท่านั้นที่จะทำให้ความปรารถนานี้เป็นจริง

๒

สิบวันต่อมา เกิดภาวะสะดุ้งตื่นเพราะเสียงนาฬิกาปลุกดังตึ๊ดๆ ช่างหู เสียงครางหึ่งของเครื่องยนต์เตือนว่าขณะนี้กำลังอยู่บนเครื่องบินที่มุ่งหน้าสู่สกอตแลนด์ อีกไม่นานจะลงจอดที่ทำอากาศยานเมืองเอดินบะระบ้านเกิดของหล่อน ซึ่งเจ้านายจะพักการเดินทางสามวันก่อนเริ่มเที่ยวชมเมืองสำคัญของสกอตแลนด์อย่างกลาสโกว์ สเตอร์ลิง อินวาเรอริ ไปสิ้นสุดการเดินทางที่ปราสาทอาร์กอนนอกเมืองแอเบอร์ดีน เมืองท่าศูนย์กลางอุตสาหกรรมน้ำมันทางตอนเหนือของประเทศ จิตใจของหญิงสาวอึมเศร้าด้วยความปีติเมื่อมองจากหน้าต่างเครื่องบินลงไปเห็นทิวทัศน์สลัปล้างด้วยทุ่งหญ้า ป่าทิวเขา ทะเลสาบ และปราสาทมากมาย

บ้าน...หล่อนมาถึงบ้านเกิดแล้ว และอีกไม่นานจะได้พบแกรนนี่

ในโลกตะวันตก ลูกหลานที่โตแล้วมักไม่ใกล้ชิดกับญาติผู้ใหญ่ เพราะส่วนมากต่างคนต่างอยู่ พึ่งพาตัวเอง แต่กรณีของเกิดวานั้นต่างออกไป เพราะบ้านย่าอยู่บนถนนเดียวกับบ้านพ่อ แม่จึงมักแวะไปเยี่ยมเยียนดูแลอย่างสม่ำเสมอ แม่สามีฝรั่งกับลูกสะใภ้ไทยรักใคร่กลมเกลียวราวกับเป็น

แม่ลูกกันจริงๆ พลอยทำให้หลานๆ ใกล้เคียงกับย่าไปด้วย เกิดเวลาใช้เวลาอยู่กับท่านมากพอๆ กับพ่อแม่

หญิงสาวหันไปมองเจ้านาย เห็นยังนอนหลับริ้มจึงรีบย่องเข้าห้องน้ำ กลับออกมาแล้วอีกฝ่ายยังไม่ตื่นเหมือนเดิม อยากปลุกให้ลุกมาเตรียมตัว แต่ทำไม่ลง จึงปล่อยให้นอนต่ออีกหน่อย เพราะเห็นใจที่ต้องอดตาหลับ ขับตานอนเตรียมการแต่งงานและการเดินทางตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา

จะว่าไปเกิดเวลาเองก็หัวหมุนไม่ต่างกัน ตั้งแต่วันที่เลขาธุการของ หม่อมวิไลวรรณมาแจ้งข่าวถึงที่บ้านว่าหล่อนได้งานนี้ และจะต้องเดินทาง พร้อมเจ้าสาวอีกหนึ่งสัปดาห์ข้างหน้า เพราะดยุกแห่งอาร์กอนคนที่สิบสาม ผู้เป็นเจ้าบ่าวยื่นกรานให้ว่าที่เจ้าสาวเดินทางไปสกอตแลนด์ก่อนวันแต่งงาน สามเดือน เพื่อจะได้มีเวลาปรับตัวเข้ากับบ้านใหม่ซึ่งก็คือปราสาทอาร์กอน อันเก่าแก่หลายศตวรรษ

ในฐานะผู้ติดตามที่ดัชเชสแห่งอาร์กอน เกิดเวลาต้องวางตัวให้ สมฐานะของเจ้านาย จึงถูกจับอบรมมารยาทและการแต่งตัว โชคดีที่หม่อมวิไลวรรณสูงส่งเกินไปที่จะลดตัวมาเสียเวลาอบรมลูกจ้างด้วยตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้นเจอแค่เลขานุการ ส่วนตัวของนาง สาวน้อยก็ท้อใจจนแทบลาออก ก่อนเริ่มงาน ดีที่พ่อแม่กับน้องชายคอยให้กำลังใจ

‘นึกถึงแกรนนี่เข้าไว้ ท่านจะดีใจแค่ไหนถ้า ‘ลอเรน’ ไปเยี่ยม แล้วพอหันเมืองไทย ที่นี้ก็มีเจ้านายแค่คนเดียว เห็นชมว่านิสัยดีน่ารักด้วยไม่ใช่หรือ’ อินตาหลอกล่อจนพี่สาวยิ้มออกเมื่อนึกถึงความโชคดีของตัวเอง

ปาฏิหาริย์มีจริง นอกจากจะแต่งงานแล้ว เจ้านายยังไม่ใช่คุณหญิงใหญ่ แพรงเกนส์ไธน์ แต่กลายเป็นคุณหญิงเล็กคนที่เกือบสี่ล้านหล่อน ทุกอย่างเป็นไปตามที่วาดหวังไว้ ถึงจะไม่ได้ร่วมสัมภาษณ์ แต่เจ้านายผู้มีชื่อจริงว่า หม่อมราชวงศ์ระวีวิไล ระวีรุ่งโรจน์ เล่าว่าเป็นคนยื่นกรานให้หม่อมวิไลวรรณ จ้างหล่อนแทนสาวที่หนักวัยสี่สิบที่นางเลือก

‘คนที่หม่อมกับพี่หญิงใหญ่เลือกไว้ให้ทั้งแก่ทั้งครี ทำทางเหมือนครุ

เขี้ยบบๆ ถ้าทำผิดมีสิทธิ์ถูกแกทำโทษให้ยืนคาบไม้บรรทัดหน้าเสาธง พี่ไม่เอาด้วยหรอก แต่กับเกิด...เห็นหน้าพี่ก็ถูกชะตาอย่างกับรู้จักกันมาเป็นปี'

นายจ้ำกับลูกจ้ำต้องชะตากันตั้งแต่แรกพบ อัยยาคัยใจคอเข้ากันได้เป็นอย่างดี น่าจะทำงานร่วมกันได้อย่างมีความสุข ไม่มีอะไรน่าหนักใจ

ถึงกระนั้นบิดากับมารดายังอดห่วงตามประสาคนเป็นพ่อแม่ไม่ได้ ทั้งสองจำต้องแข็งใจไม่เห็นยี่วรั้งห้ามปราม เพราะเห็นว่างานนี้เป็นโอกาสให้หล่อ่นได้เรียนรู้และเก็บเกี่ยวประสบการณ์ชีวิต

'ดยุกแห่งอาร์กอนั้นระอะ' พ่อตาโตด้วยความแปลกใจเมื่อได้ยินชื่อ ว่าที่เจ้าบ่าว 'นั่นนะขุนนางใหญ่ อภิมหาเศรษฐีแห่งสกอตแลนด์และเครือจักรภพเสียวะ เป็นเจ้าของที่ดินเกือบทั้งไฮแลนด์ แล้วยังรวยและจากสกอตวิสกี้เกรดพรีเมียมที่ดังไปทั่วโลกอย่างรั๊กสกอต นี่ยังไม่นับหุ้นบริษัทน้ำมันกับกิจการอะไรต่อมิอะไรมากมายกายกอง ล้วนแล้วแต่ทำกำไรมหาศาล แต่เอ...หนุ่มเนื้อหอมระดับนั้นหลุดมือมาถึงสาวไทยได้ยังไง'

จากนั้นก็ค้นหาข้อมูลมาอธิบายข้อกังขา แต่ไม่มีอะไรมากนอกจากชีวประวัติสั้นๆ ว่าเกิด เรียน และปัจจุบันพำนักอยู่ที่ไหน มีสมบัติพัสถานกับตำแหน่งอะไรในทำเนียบขุนนาง รูปที่ลงไว้เป็นรูปหมู่ถ่ายกับบรรดาสมาชิกสภาขุนนางอังกฤษตั้งแต่สิบกว่าปีก่อน...ปกติพ่อของหล่อ่นไม่ใช่คนชอบสอดรู้สอดเห็นเรื่องชาวบ้านหรือเห่อความใหญ่โตรั่วรวย แต่ความเป็นห่วงทำให้อยากรู้เกี่ยวกับผู้คนและสถานที่ที่ลูกสาวอย่างหล่อ่นจะไปอยู่เป็นเวลาสามเดือน

'ท่าทางเป็นคนเก็บตัว ไม่ค่อยออกงานสังคมเลยไม่ค่อยมีรูปมีข่าว แต่เอาเถอะ ไปอยู่ในปกครองของคณะระดับนี้และในสถานที่อันทรงเกียรติอย่างปราสาทอาร์กอน คงไม่มีอันตรายอะไรรอก และลูกยังมีโอกาสได้พบเจอคนดีๆ ได้เรียนรู้อะไรมากมายอีกด้วย' ตอนห้ายพ่อปลอบใจตัวเองกับแม่

แต่แม่ของหล่อ่นยังไม่คลายใจ มองลูกสาววัยสิบแปดอย่างสิบเก้าอย่าง

ห่วงใยระแวงระวัง เหมือนมองเด็กน้อยหัดเดินเตาะเตาะที่อาจพลาดหกล้ม ได้ตลอดเวลา 'เราเลี้ยงลูกให้ช่วยเหลือตัวเองได้ทุกเรื่อง กล้าคิดกล้าพูด เป็นตัวของตัวเองแบบคนตะวันตกก็จริง แต่บางครั้งก็เกิดก็มีน้ำใจและมองโลกในแง่ดีเกินไปแบบคนไทย อย่างหลังนี้แหละค่ะที่ฉันกลัวว่าจะทำให้แกเดือดร้อน'

'อย่างนี้ยิ่งต้องไป จะได้เรียนรู้จากของจริง' พ่อโอดอย่างคนที่รักลูกแบบรักวัวก็ต้องปล่อยให้ออกไปหาหญ้ากินเอง ในขณะที่แม่นั้นยิ่งรักยิ่งต้องผูกมัดตัวนั้นไว้ใกล้ๆ คอยหาหญ้าหาน้ำให้กิน

'เห็นด้วย ต้องส่งเกิดไปผจญภัยในโลกกว้าง ห่างอกแม่ จะได้เลิกเป็นลูกแห่งของแม่ซะที' เจ้าอินดี้ยกมือสนับสนุนพ่อ

'ตัวเองจะได้เป็นซะเองใช้มั้ยล่ะ รู้ทันหรือ' เกิดถวาทะเยกกลับเมื่อเห็นแม่น้ำตาปริ่มเพราะห่วงหล่อนและน้อยใจที่ไม่มีใครเข้าข้าง บรรยากาศบนโต๊ะอาหารซึ่งเป็นที่ประชุมครอบครัวเริ่มตึงเครียด 'แม่ขา สกอตแลนด์เป็นบ้านเกิดของเกิด ที่นั่นมีแกรนนี่ มีลุงป้าหน้าอาเพื่อนๆ ของแดด ถ้ามีเรื่องเดือดร้อน เกิดโทร. กริ่งเดียว ซี้คร้านจะแข่งกันมาช่วย'

หญิงสาวพยายามปลอมโยน เข้าใจความรู้สึกของแม่ นี่เป็นครั้งแรกที่ต้องพลัดพรากจากกัน นับแต่เล็กจนโต แม่กับหล่อนไปไหนไปกัน แม่แดดตอนเริ่มธุรกิจส่งผักให้ร้านอาหารไทยในเอดินบะระ เวลาแม่แยกผักใส่กล่องเกิดถวาทะในวัยไม่ถึงขวบมักจะคลานป่วนเบี่ยนช่วยป่วนอยู่ข้างๆ ไปส่งผักก็ติดรถกระเตงไปกับแม่ ยามแม่ร้องไห้เพราะท้อเหนื่อยอ่อนเพราะงานลูกสาวตัวน้อยจะหยุดจนแล้วป็นขึ้นมานบนตัว...กอดหอมปลอมใจ ร่วมทุกข์ร่วมสุขเช่นนี้ตั้งแต่เล็กจนโต จึงยากที่จะทำใจปล่อยลูกสาวไปไกลตา

'แต่ปราสาทอาร์กอนอยู่ในชนบทของไฮแลนด์นะเกิด แม่จำได้ว่าพ่อเคยพาพวกเราขับรถเที่ยว ไม่เถียงว่าวิวสวยจนลืมหายใจ แต่มองไปทางไหนมีแต่ภูเขากับทุ่งหญ้าเว้งว่าง นานนั่นจะมีรถขับผ่านมาสักคัน อากาศหรืออีกหนาวเย็นเพราะแรงลม ใครถูกพาไปปล่อยไว้แถวนั้นมีสิทธิ์หนาวตาย

ได้ มือถือก็ไม่ค่อยมีสัญญาณ แล้วเกิดนะอยู่เฉยๆ กับเขาเป็นเสียเมื่อไหร่ เดี่ยวออกไปเดินเตร็ดเตร่เที่ยวเล่นแล้วหลงทางกลางทุ่งจะทำยังไง แกร่นนี้ หรือลุงบ้านอาอาที่ไหนจะไปช่วยทัน' สีหน้าแม่ดีขึ้น แต่ยังบ่นต่อ

'อาร์กอนตั้งอยู่นอกเมืองแอมเบอร์ดีน ดิตทะเลก่อนไปทางตะวันออก เชียงเหนือ แถวนั้นไม่รกร้างว่างเปล่าเท่าแถบชนบทไฮแลนด์ อีกอย่าง...แค่ ปราสาทใหญ่เมื่อเริ่มเท็มหลังเดียวก็เกิดก็คงสำรวจไม่ทั่ว แล้วยังงานผู้ติดตาม ของว่าที่ดัชเชสแห่งอาร์กอนอีกล่ะ วันๆ คงมีเรื่องให้ทำหลายอย่าง ไม่มีเวลา ไปลั่นลาตามทุ่งหญ้าป่าเขาอย่างที่แม่เป็นห่วงหรอกค่ะ' หญิงสาวรับปาก แข็งขัน ทั้งที่วางแผนไว้แล้วว่ามีความว่างจากงานเมื่อไรจะสำรวจแถบนั้น ให้ถ้วนทั่ว

แม่ยิ้มอย่างรู้ทัน เลี้ยงมากับมือทำไมจะไม่รู้ว่าถึงหล่อนจะไม่ใช้คน สอดรู้สอดเห็น แต่ความอยากรู้ อยากเห็นนั้นก็มีมากมายตามวิสัยคนฉลาด

'ได้อย่างนั้นก็ดี แต่แม่ไม่ได้หวังเรื่องสถานที่อย่างเดียวนะ เรื่องคนด้วย เกิดจิตใจดี ชอบให้และช่วยเหลือคนอื่น แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าหนูจะ ได้รับสิ่งเดียวกันตอบแทนเสมอไปนะลูก ไปอยู่ในที่แปลกถิ่น นอกจากต้อง รู้จักผูกมิตรกับผู้คนแล้วก็ต้องหัดมองคนรอบด้าน มองแต่แง่ดีอย่างเดียว ไม่ได้ คำโบราณว่าไว้...อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน จะจนใจเอง'

'ค่ะแม่ เกิดสัญญาว่าจะระวังตัว ไม่ไว้ใจใครง่ายๆ' เกิดถวารับคำ หนักแน่นอีกครั้งเพื่อให้แม่สบายใจ แต่อดคิดไม่ได้ว่าแม่เป็นห่วงราวกับ หล่อนจะไปลุยดงโจร ไม่ใช่กลับไปเยี่ยมบ้านเกิด

ตึง!

เสียงสัญญาณดังจากลำโพงตามด้วยเสียงประกาศของกัปตันถึงความ คิดของหญิงสาวกลับมาสู่ปัจจุบัน

"อรุณสวัสดิ์ครับ เราจะลงจอดที่สนามบินเอเดนบะระในอีกสี่สิบห้า นาทีข้างหน้า ไฟาโปร่ง ทักษะวิสัยดีเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ อุณหภูมิ ๑๕ องศา เซลเซียส เป็นวันที่อากาศดีมากสำหรับช่วงนี้ของปี"

เจ้านายของหล่อนตื่นต่อนี้เอง ระวีวิไลหายเข้าห้องน้ำไม่นาหนักกลับออกมาในชุดแพนตัสสูทผ้าเนื้อหนาสีขีรึม แบบเรียบแต่งงามสง่า ใบหน้างามสดใสเปล่งปลั่ง ดวงตาวาววามด้วยความตื่นเต้นเช่นคนที่กำลังจะได้พบหน้าว่าที่เจ้าบ่าว ทว่าเมื่อทั้งสองผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองผู้โดยสารขาเข้ากลับไม่พบคนที่คาดหวัง ผู้ที่รอรับกลายเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ อายุประมาณสามสิบ ผมสีแดงชวยสั้นระต้นคอ ตาสีเขียวเจิดจ้า จมูกโด่งงุ้มเหมือนนกอินทรีสั่งให้ใบหน้าคมสันสะดุคตาแบบชนชั้นสูง เขาสวมสูทแบบสปอร์ตตีสีน้ำเงินทับเสื้อเชิ้ตเปิดคอ ดูเฉียวแต่ภูมิฐาน กิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อยขัดกับแวตาระยะยับซึ่งทำให้ดูกรุ้มกริมกกลายเป็น

“สวัสดีครับ ระวีวิไล ผม...แรมเซย์ น้องชายคนเดียวของดยุกแห่งอาร์กอน นี่คงเป็นมิสเมอร์ด็อค ผู้ติดตามของคุณ การเดินทางเป็นอย่างไรบ้างครับ” ชายหนุ่มกล่าวทักทายและแนะนำตัวตามมารยาท ยื่นมือใหญ่โตมาจับมือหญิงสาวทั้งสองเบาๆ ก่อนผายมือและเดินนำไปยังรถลีมูซีนที่จอดเทียบบาทวิถีรออยู่แล้ว “ฮิสเกรชอยู่ระหว่างเดินทางไปดูงานที่แอฟริกาได้มอบหมายให้ผมมาต้อนรับและพาพวกคุณชมเมืองสำคัญๆ ในสกอตแลนด์ก่อนไปสมทบกับเขาที่ปราสาทอาร์กอนนอกเมืองแอเบอร์ดีนซึ่งเป็นที่พำนักของประมุขแห่งแคว้นแม็คมาฮอน เพราะฉะนั้นระหว่างนี้ ถ้าคุณสองคนต้องการอะไรหรืออยากไปไหน บอกผมได้ทุกเรื่องครับ”

“ถ้าเจ้าบ่าวของพี่นาร์กสักครึ่งหนึ่งของน้องชายก็ดีนะสิ” ระวีวิไลแอบหันมากระซิบและหลิวตาให้เกิดวาทขณะเดินตามชายหนุ่มไปขึ้นรถ

“แล้วถ้าหล่อได้สักหนึ่งในสิบก็ยิ่งแจ๋ว” หญิงสาวหลิวตาตอบพร้อมกับบอกเสียงใส รู้สึกดีใจที่เจ้านายกลับมาว่าเรื่องหลังจากที่สีหน้าหม่นไปเมื่อทราบว่ายุกแห่งอาร์กอนไม่ได้มารับด้วยตัวเองอย่างที่ควรจะเป็น

ทั้งสองโต้ตอบกันประหนึ่งพี่น้องหรือเพื่อนสนิท สิบวันระหว่างเตรียมการเดินทางอย่างฉุกฉะทุก ทั้งสองต้องชลุกอยู่ด้วยกัน ช่วยกันคิดว่าจะเอาอะไรไปบ้าง ต้องแต่งตัวอย่างไร ทำตัวอย่างไร เพราะหม่อมกับคุณหญิง

ใหญ่ไม่เคยแสดงความใส่ใจไยดี ปล่อยให้คิดเองทำเอง แต่คอยเรียกคุณหญิงเล็กไปเช็กความคืบหน้าของการเตรียมพร้อมแบบเดียวกับแม่ทัพเรียกทหารไปรายงานสถานการณ์ในสนามรบ เมื่อต้องร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน บวกกับมีอายุไล่เลี่ยและมีนิสัยร่าเริงขี้เล่นเหมือนกัน ทั้งสองจึงสนิทกันอย่างรวดเร็ว

ลี้มูซึนพาทั้งสามไปถึงโรงแรมหรูระดับห้าดาวกลางเมืองเอดินบะระ ในเวลาไม่กี่นาที แรมเซย์เปิดห้องสวีตให้สองสาวเช่นเดียวกับตัวเอง

“ที่จริงครอบครัวเรามีบ้านกับทาว์นเฮาส์ในเมืองนี้หลายหลัง แต่ฮิสเกรซควรเป็นคนแนะนำนายหญิงคนใหม่เองมากกว่า อีกอย่าง...พักโรงแรมใกล้มอลล์อย่างที่นี่ก็ไปชอปปิงสะดวกดี” แรมเซย์อธิบายเหตุผลซึ่งตรงกับคำถามในใจของสองสาวพอดี “สาๆ พรุ่งนี้ ผมจะพาไปเที่ยวปราสาทเอดินบะระ รับประทานอาหารเที่ยงที่ภัตตาคารในเมือง แล้วค่อยไปชอปปิงช่วงบ่าย ดีไหมครับ”

เขาบอกโปรแกรมห้วนๆ แล้วยืนยิ้มรอคำตอบจากระวีวิไล

ที่จริงแรมเซย์ไม่ได้แสดงกิริยากะลิมกะเหลี่ยเกินเลย แต่เกิดฉวากลับรู้สึกว่่าน้องชายเจ้าบ่าวกับว่าที่เจ้าสาวสบตาและยิ้มให้กันนานไปหน่อย ลัญญาตัญญาณผู้ติดตามเจ้าสาวมือใหม่พลุ่งพล่าน จึงกระแอมเสียงดังเรียกความสนใจจนทั้งสองต้องหันมามอง

“กว้างขวางคออหรือเก็ด” คุณหญิงเล็กหันมาถามเสียงหวานแต่ตาแข็ง ประชดประชันด้วยการเน้นเสียงสามคำแรก

“คุณหญิงลัญญาว่าจะพาเก็ดไปเยี่ยมแกรนนี่ถ้าเรามาเอดินบะระ เพราะฉะนั้นพรุ่งนี้เข้าก็ต้องไปกับเก็ดก่อน ช่วงบ่ายค่อยไปเที่ยวปราสาทเอดินบะระกัน ที่นี่เกิดเป็นเจ้าถิ่น จะพาคุณหญิงเที่ยวให้ตัวเอง” เก็ดฉวาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ทวงลัญญาหน้าตาเฉย หล่อไม่เคยเล่นโชน แต่วันนี้ขอรับบททศกัณฐ์ กันท่าว่าที่น้องสามีที่ทำเหมือนอยากจะเป็นสามีเสียเอง... และคิดว่าทำสำเร็จแล้วเมื่อฝายนั้นพยักหน้ารับ

“จืดดีเลยครับ เราพาลอเรนไปดรอปไว้กับคุณย่า จากนั้นใช้เวลาด้วยการไปเยี่ยมชมปราสาทเอดินบระะ รับประทานอาหารกลางวัน พอขอปิ้งช่วงบ่ายเสร็จแล้วค่อยวกมารับกลับโรงแรมพร้อมกัน ทำแบบนี้เธอจะได้มีเวลาอยู่กับคุณย่านานๆ”

สามคำแรกเหมือนเห็นด้วย แต่ที่แท้จริงทำไปคนละทาง เล่นเอาผู้ติดตามเจ้าสาวมือใหม่ถึงกับเฝ้ารับประทานครูใหญ่

“แต่...แต่ว่า...” เก็ดถวาจะแย้ง แต่ถูกระวีวิไลตัดบทเสียก่อน

“ไม่มีแต่ แบบนี้แหละดีแล้ว ลงตัวสำหรับทุกคน พบกันพรุ่งนี้เก้าโมงเช้าณะคะ ราตรีสวัสดิ์ค่ะ” ตอนท้ายหล่อนหันไปล่ำลาแรมเซย์ซึ่งก้มศีรษะน้อยๆ รับคำ กล่าวราตรีสวัสดิ์ตอบแล้วเดินล้วงกระเป๋าจากไป

ผู้ติดตามเจ้าสาวมองตามด้วยความอึดอันตันใจ ครั้นหันไปหาระวีวิไล เจ้านายสาวก็รู้แหว รีบปิดประตูห้องทันทีที่แรมเซย์คล้อยหลัง ไม่เปิดโอกาสให้ต่อว่าต่อขานหรือเกลี้ยกล่อมให้กลับใจ

เก็ดถวาเดินหน้าจ๋อยไปนั่งขัดสมาธิกุมขมับที่ปลายเตียงในห้องตัวเอง ชักหนักใจพฤติกรรมส่อแววซุกซนของนายสาว...มิน่าเล่า หม่อมวิไลวรรณถึงได้เรียกไปย้ำในวันสุดท้ายก่อนออกเดินทาง

“หน้าที่ของเธอไม่ใช่แค่ดูแลรับใช้ แต่ต้องปกป้องชื่อเสียงเกียรติยศของระวีรุ่งโรจน์ ทำทุกวิถีทางให้ระวีวิไลแต่งงานกับดยุกให้ได้ อายายอมให้วอกแวกออกนอกกลุ่มนอกทางเป็นอันขาด เข้าใจไหมเก็ดถวา”

คงรู้หนีล้นลูกสาวว่าเจ้าชู้แพรวพราวมิใช่น้อยนี่เอง ถึงได้ย้ำแล้วย้ำอีกถึงหน้าที่และความรับผิดชอบของหล่อน ซึ่งคงไม่ใช่แค่ผู้ติดตาม แต่คงต้องควบคุมความประพฤติอีกด้วย

เก็ดถวาอยากทำหน้าที่ให้เต็มที่ แต่ในเมื่อนางเอกมีใจให้ผู้ชาย กลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดเสียเอง แล้วผู้ช่วยนางเอกอย่างหล่อนจะไปทำอะไรได้ จำต้องปล่อยปละอย่างกลืนหอมจุกไว้กับแมวเหมียวฝรั่งตัวใหญ่ผมแดง ตาสีเขียวที่หล่อเกินเหตุ และภาวนาให้ไม่มีอะไรเกินเลยเกิดขึ้นในชั่วสี่ห้า

ชั่วโมงที่ทั้งสองอยู่ด้วยกันตามลำพัง หล่อนปลอบตัวเองว่าตัวไม่ได้ไปด้วย ไม่เห็นเป็นไร เทคโนโลยีมีไว้เพื่อช่วยผ่อนแรง ย่นระยะทางกับระยะเวลา เพราะฉะนั้นถึงจะอยู่คนละที่แต่จะโทรศัพท์ส่งเสียงไปนิวเซนซ์แทนตัว... ก่อกวนทุกสิบห้า นาที

ด้วยเหตุนี้ เมื่อลงจากรถหน้าบ้านแกรนนี่ในเช้าวันรุ่งขึ้น เกิดทิวาจึงไม่ยอมผละไปง่ายๆ เท้าหน้าต่างรถสั่งเสียยืดยาว “เปิดโทรศัพท์ไว้ตลอดเวลา ห้ามปิดนี่ก็ตะนะคะ หม่อมกับคุณหญิงใหญ่สั่งไว้ว่าถ้าไม่ได้อยู่ด้วยกัน ต้องโทร. เช็กกันได้ตลอดเวลา ไม่งั้นต้องโทร. รายงานท่าน แล้วยัง...”

เจ้านายคงจะถูกลูกจ้างสั่งเสียแกมขู่อีกนาน ถ้าประตูบ้านไม่เปิดออกพร้อมกับเสียงร้องเรียก

“ลอเรน หลานรักของย่า”

คนหลังพวงมาลัยได้ที รีบออกรถจากไปทันทีที่หญิงสาวหันไปหาหญิงชราผอมขาวเจ้าของเสียงที่ยืนกางแขนรอคอยอยู่ตรงหน้าประตู

“มานี่ มาให้ย่ากอดเสียดีๆ”

หลังจากกอดหอมและถามสารทุกข์สุกดิบกันด้วยความคิดถึงแล้ว เกิดทิวาก็เข้าครัวทำอาหารไทยง่ายๆ ให้ย่ากับตัวเองกิน ก่อนนั่งชูกอกอุ้นคุยกันจนหลับเหมือนที่เคยทำตอนเด็กๆ ตกบ้ายใกล้เวลากลับ จึงลุกขึ้นชงชาแก้มลไอคอนกับแยมและคุยกันต่อด้วยเรื่องโน้นเรื่องนี้ไม่เป็นสาระจนกระทั่งมาถึงเรื่องนายจ้างของหล่อน

“ดยุกแห่งอาร์กอน...แคลนแม็คมาฮอน ย่าจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยได้ยื่นใครพูดถึงมาก่อน เอ...ใครนะ”

คุณย่าใช้นิ้วเคาะขมับ ปกติท่านมีความจำดี ถึงจะอายุแปดสิบและใช้ชีวิตคนเดียวโดยมีลูกหลานดูแลอยู่ห่างๆ เช่นคนแก่ทั่วไปในโลกตะวันตก แต่ท่านเป็นที่รู้จัก มีเพื่อนรุ่นเดียวกันและเพื่อนบ้านมาเยี่ยมเยียน ชวนพูดคุยและไปไหนมานี่เสมอ สมองจึงยังเฉียบคมและฉับไว เกิดทิวาสบายใจ

ขึ้นมากเมื่อเห็นว่าสุขภาพของท่านไม่ได้แย่ลงกว่าเดิม เพียงแต่อาจคิดถึงลูกชายคนโตกับลูกสะใภ้คนโปรดและหลานๆ อยู่บ้าง

ท่านจับขาทกลางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ทำท่าตืดนิ้วแต่ไม่มีเสียง “นี่ก็ออกแล้ว ไอลินเพื่อนยาเล่าให้ฟังว่าสมัยสาวๆ เคยเป็นเนเน่ให้คนในตระกูลแม็คมาฮอน แต่ไม่ใช่ยุคคนปัจจุบันหรอกนะ น่าจะเป็นลูกหลานคนหนึ่ง...”

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ของเก็ตถาวาดังชัดจังหวัหระการเล่า

“หายคิดถึงคุณย่าหรือยังจะเกิด เราจอดรถอยู่หน้าบ้านแล้วนะ หรือว่าอยากอยู่ต่อ ถ้าอย่างนั้นพี่มารับหลังอาหารเย็นก็ได้นะ” คุณหญิงส่งเสียงสดใสมาตามสาย

“ไม่ต้องคะ เก็ตจะออกไปเดี๋ยวนี้แหละ” ยังไม่หายคิดถึงย่า แต่ความระแวงทำให้รู้สึกว่าคุณหญิงเสียงสดใสกระตือกระตัวเกินไป ซักร้อนใจจึงรีบกดจบล่าลาคุณย่า สัญญาว่าจะกลับมาเยี่ยมใหม่เร็วๆ นี้

ย่าของหล่อนตามมาส่งถึงหน้าบ้าน ขณะกอดลากันเป็นครั้งสุดท้ายจู่ๆ เหมือนท่านนี้บางอย่างขึ้นมาได้ จึงคลายอ้อมกอดพร้อมกับกระซิบบอกด้วยท่าทางตระหนกเล็กน้อย “คำสาป...ใช่แล้ว ไอลินเล่าให้ฟังว่ายุคแห่งอาร์กอนต้องคำสาป”

เก็ตถาวะลิ่งในตอนแรก แต่แล้วก็ยิ้มปลอบใจ

“นี่มันศตวรรษที่ ๒๑ นะคะแกรนนี่ ไม่มีใครเชื่อเรื่องแม่มดหมอผีกับคำสาปแข่งอีกแล้ว อีกอย่าง...ตระกูลใหญ่ๆ อย่างแม็คมาฮอนกับปราสาทเก่าแก่อ่างอาร์กอนต้องมีตำนานเล่าขานแบบนี้เป็นธรรมดา แต่เชื่อได้สักแค่นี้ก็พอ เพราะฉะนั้นห้ามเก็บไปคิดไปเครียดเป็นอันขาด...รักแกรนนี่ดูแลตัวเองด้วยนะคะ” หล่อนจูบแก้มเหยี่ยวแล้วรีบตัดบทล่ำลา ผละไปขึ้นรถที่จอดรอ ก่อนหันไปโบกมือและมองหญิงชราที่โบกมือหย้อยๆ ให้จนลับตา

“อย่าเศร้าไปเลยเก็ต พี่บอกแล้วไงว่าจะพามาเยี่ยมท่านบ่อยๆ” ะวี-วีไลหันมาปลอบเพราะเห็นหญิงสาวซุกตัวนั่งเสียบบนเบาะหลัง จึงเข้าใจว่า

เป็นห่วงและคิดถึงย่า

“ขอบคุณค่ะ” เกิดทวาดตอบเบาๆ ไม่แก้ความเข้าใจที่นิ่งเงียบเพราะติดใจเรื่องที่ได้ยินมา... คำสาป ฟังดูไร้สาระแต่น่าขนลุก อยากรู้หนักว่าเป็นคำสาปเรื่องอะไร แต่แล้วก็รีบยับยั้งความอยากรู้อยากเห็นไว้ ไม่โทธ. กลับไปถามแกรนहींให้ท่านคิดมาก ใ้ไปสืบหาเอาเองตอนไปถึงต้นเรื่องแล้วดีกว่า ตอนนี่เรื่องที่ต้องตรวจดูให้รู้แน่คือว่าที่เจ้าสาวในความดูแลไม่ได้ไปทำอะไรไม่ดีไม่งาม

พอปิดประตูอยู่ด้วยกันสองคนในห้องพัก เกิดทวาริบสำรวจเนื้อตัว โดยเฉพาะริมฝีปากของเจ้านาย ตัวหล่อนเองใช้ว่ามีประสบการณ์เรื่องพวกนี้ แต่สามัญสำนึกบอกว่าการลองปากกับปากชนกันมันต้องมีบวมมีเจ็บกันบ้าง เมื่อดูแล้วปกติดี จึงเริ่มดมสำรวจตามเสื้อผ้าวางกับหมาล่าเนื้อ

“ดูท่าเข้า ดมพิสูจน์อย่างกับสุนัขตำรวจ” ระวีวิไลโกรธจนฆ่า หัวเราะคิกคักต่อความเข้มนวดของผู้ติดตามสาวน้อย “ระดับนี้แล้ว ถ้าจะมีอะไรๆ กัน ไม่มีวันทิ้งร่องรอยไว้ให้จับได้หรอกยะแม่ K9”

หล่อนแก้งหยอดให้จ่อมกันทำคิดมากเล่น แล้วเดินหัวเราะเข้าห้องน้ำเมื่อเห็นอีกฝ่ายเกาหัวเกาหู อัศจรรย์ใจที่จับไม่ได้ไล่ไม่ทัน

๓

วันรุ่งขึ้นเกิดถวาวในฐานะเจ้าถิ่นเตรียมตัวเป็นไกด์พาเจ้านายเที่ยวทั่วเมือง เอตินะระเป็นเมืองหลวงของสกอตแลนด์และเป็นที่ตั้งของอาคารรัฐสภา นอกจากปราสาทเอตินะระและพระราชวังที่มีมาตั้งแต่สมัยกลางและตั้งอยู่บนเนินเขากลางเมืองอันเป็นทำเลยุทธศาสตร์ในสมัยโบราณซึ่งกลายเป็นศูนย์กลางของเมืองในยุคปัจจุบันแล้ว ยังมีสวนพฤกษชาติและพิพิธภัณฑสถานมากมายหลายแห่ง ตึกรามบ้านช่องเก่าแก่สวยงาม ขณะเดียวกันก็มีร้านรวงเบรนต์เนมและบูติก หันสมัยครบถ้วน หญิงสาวตื่นตื่นอยากอวดบ้านเกิดของตัวเองเต็มแก่ แต่ต้องเก้อเพราะแรมเซย์มาถึงลือบบิโรงแรมแล้วเปลี่ยนแปลงกำหนดการกะทันหัน

“ดยุกขอให้เราเดินทางไปปราสาทอาร์กอนวันนี้เลย” เขาแจ้งข่าวทันทีที่มาถึง สี่หน้าเคร่งเครียด ท่าทางกระวนกระวาย ผิดจากปกติที่มีรอยยิ้มติดอยู่บนริมฝีปากและแววตาอยู่เสมอ “พวกคุณรีบขึ้นไปเก็บของเถอะ ผมจะเช็คเอาดีให้เอง หลังอาหารกลางวัน เราจะขึ้นเฮลิคอปเตอร์บินตรงไปที่ปราสาทเลย”

“มีอะไรหรือเปล่าคะแรมเซย์ ทำไมถึงเปลี่ยนแผนฉุกเฉินอย่างนี้”
 เก็ตตวานึกขบคิดที่ระวีวิไลเก็บความอยากรู้ไว้ไม่ได้ เพราะหล่อน
 เองก็อยากรู้จะแยแล้วเหมือนกัน

คำถามนั้นเตือนแรมเซย์ว่าได้สร้างความปั่นป่วนไม่สบายใจให้หญิง
 สาวทั้งสอง เขาคว้ามือว่าที่พี่สะใภ้มาบีบปอบใจ ที่จริงการจับมือถือแขน
 ประคองหลังหรือแตะไหล่ เป็นเรื่องธรรมดาของชาวตะวันตก แต่เก็ตตวา
 ซึ่งเติบโตที่สกอตแลนด์แท้ๆ เห็นแล้วต่อมหวงเจ้าชายกระตุก รู้สึกว่าจะมาก
 เกินการแสดงความห่วงใยตามมารยาทสุภาพบุรุษไปหน่อย...ปอบแค่คำพูด
 ก็ได้ ไม่เห็นต้องจับมือถือแขน

“ไม่มีอะไรหรอกครับ สบายใจได้ พี่ชายผมคงแค่อยากเห็นหน้า
 คู่หมั้นเต็มแก่แล้วเท่านั้นเอง เท่าที่ผมทราบ เขาเคยเจอคุณสมัยเด็กๆ ครั้ง
 สองครั้ง ส่วนตอนโตเป็นสาวเห็นแต่รูป” รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลา
 อีกครั้ง

“ค่ะ ตอนนั้นเขาเป็นหนุ่มแล้ว แต่ฉันยังเป็นเด็กกะโปโลอยู่เลย จำ
 ได้แต่ว่าเขาสูง...สูงมาก อาจเป็นเพราะฉันยังเป็นเด็กตัวกะเขี้ยก ลีบกว่าปี
 แล้วคงเปลี่ยนไปมาก จะว่าไปฉันเองก็อยากพบเขาเร็วๆ เหมือนกัน” ระวี-
 วิไลตอบเสียงใส...ดูเหมือนรอยยิ้มของอีกฝ่ายจะมีสรรพคุณช่วยบำบัดเปา
 ความกังวล

รอยยิ้มของแรมเซย์กลับหมองลงเมื่อได้ยินประโยคสุดท้าย ความ
 เปลี่ยนแปลงนั้นน้อยนิดและแวบเดียวเท่านั้น แต่คนที่จับตาดูอยู่ตลอดเวลา
 อย่างเก็ตตวาลังเกตเห็นและไม่ชอบใจเลย

“ไปเก็บของเถอะครับ ผมอยากให้เราไปถึงก่อนเวลาอาหารเย็น ที่
 สำคัญ...อยากให้พวกคุณได้เห็นวิวทุ่งดอกไม้ ชายฝั่งทะเลไฮแลนด์และ
 ปราสาทอาร์กอนตอนพระอาทิตย์ตกดินว่าสวยงามจับตาจับใจแค่ไหน เห็น
 แล้วคุณจะเข้าใจว่าทำไมเอียนกับผมชอบอยู่ที่นั่นมากกว่าเมืองทันสมัยอย่าง
 แอเบอร์ดีน เอดิเนบะระ หรือลอนดอน”

“บินเลียบชายฝั่งนะ”

แรมเซย์ส่งนักบินเฮลิคอปเตอร์เมื่อใกล้เขตเมืองแอมเบอร์ดีน ก่อนจะหันไปบอกสองสาวผ่านหูฟัง “อย่าลืมหายใจล่ะครับ”

ระวีวิไลหันมาสบตากับเก็ตตาวอย่างงงๆ แต่หลังจากบินผ่านชายฝั่งด้านตัวเมืองที่มีตึกรามทันสมัยไฮเทคแทรกสลับกับอาคารโบราณสีเทาอายุนับร้อยปี ทำเรือเดินทะเลทันสมัยขนาดมหิมาและลานจอดเฮลิคอปเตอร์มากมาย พวกหล่อนก็เข้าใจความหมาย แต่ยังไม่วายลืมหายใจเมื่อเห็นทะเลสีน้ำเงินเข้มชัดสุดฤดูสูงชันที่ทอดยาวคอคดโค้งตลอดชายฝั่ง ไกลออกไปทางด้านซ้าย พระอาทิตย์ลอยต่ำสาดแสงสีทองต้งอพื้นน้ำ ตัดกับเงาดำของแท่นขุดเจาะน้ำมันที่กระจัดกระจายอยู่กลางทะเลลึก ทางขวาถัดจากภูผาส่งเป็นทุ่งหญ้าสีเขียวขจีไล่ไปสู่สีเหลืองทองแห่งทุ่งข้าวบาร์เลย์ เฮลิคอปเตอร์วกเข้าสู่แผ่นดิน มุ่งสู่สิ่งก่อสร้างสีเทาหะมึนขนาดมหิมาลึกลับเข้าไปหลายไมล์

อาร์กอนเป็นส่วนผสมของสถาปัตยกรรมหลายแบบ เห็นได้ชัดว่าถูกต่อเติมเสริมสร้างมาหลายยุคหลายสมัย กลายเป็นผังอาคารกว้างใหญ่เน้นร้อยห้องบนเนิน แสงแดดช่วงบ่ายจัดส่องกระทบยอดแหลมของหอคอยและหน้าต่างกระจกนับร้อยบานวาววับ แข่งกับประกายเงินระยิบจากไม้กาโนเนื้อหิน ก่อให้เกิดเงาสะทอนเลือนรางเหมือนความผันบนผืนน้ำคุรอบปราสาท นอกกำแพงล้อมด้วยทุ่งหญ้าสีเขียวมรกตแทรกสลับกับทุ่งทิสเซลกับเฮเทอร์สีม่วงอันเป็นดอกไม้ประจำชาติ บนเชิงเนินยอดปราสาท ธงชาติสกอตแลนด์และธงตราอาร์มประจำตระกูลแม็คมาฮอนต้องแรงลมสะบัดพลิ้วเคียงคู่กัน สิ่งเหล่านี้ลดทอนความทึบทึบจากสีเทาของตัวปราสาท ความแตกต่างของสีสันทันผสมผสานกันอย่างลงตัวก่อให้เกิดภาพอันงดงามเกินบรรยาย

“ปราสาทอาร์กอน...บ้านของผม” แรมเซย์พูดผ่านหูฟัง กระนั้นกระแสดความภาคภูมิใจหวงแหนยังกังวานชัด “และของคุณด้วยนะครับระวี”

ตอนท้ายเขาหันมาพูดกับว่าที่พี่สะใภ้ เก็ตตาวไม่เห็นแววตาภายใต้

แวนกันแดดแบบนักบิน แต่รอยยิ้มกว้างบนริมฝีปากก็มากพอที่จะสื่อถึงความพึงใจ ไม่ต้องหันไปมองก็รู้ว่านายสาวของหล่อนต้องมีรอยยิ้มแบบเดียวกัน

เฮลิคอปเตอร์ลงจอดบนลานกว้างขวางนอกกำแพง มีรถไฟฟ้าขนาดใหญ่กว่ารถกอล์ฟเล็กน้อยมารับผู้โดยสารทั้งสามสู่ตัวปราสาท เกิดความงุนงงเหลือวหลังไปยังทุ่งดอกไม้และหมู่บ้านเล็กๆ ที่เห็นอยู่ลิบๆ สุดถนนคนละทางกับประตู พร้อมกับหมายมาด...สักวันต้องไปเดินเล่นที่นั่นให้ได้

ประตูปราสาทเป็นไม้สูงขนาดใหญ่ตั้งด้วยหินขัดสูงลิบลิ่วแบบโบราณ อายุคงหลายร้อยปี แต่ควบคุมการเปิดปิดด้วยรีโมตคอนโทรลทันสมัย รถไฟฟ้าแล่นผ่านถนนสองเลนขนานด้วยสนามหญ้าเขียวขจีซึ่งมีต้นไม้โอ๊กและเชสต์นัตเรียงรายตลอดสองข้างทางราวกับแถวทหารเข้าไปยัง मुखหน้าปราสาทซึ่งด้านหน้าเป็นลานหินกว้างใหญ่ กึ่งกลางประดับด้วยน้ำพุพุ่งขึ้นรูปอัศวินปราบมังกร...ที่นั่นคนรับใช้มาเข้าแถวรอรับว่าที่นายหญิงคนใหม่อย่างพร้อมเพรียงกัน

ระวีวิไลกับเกตตวาได้รับการแนะนำให้รู้จักกับแองกัส หัวหน้าพ่อบ้านชาวสกอตแลนด์ กับมิลลิสไฮเวิร์ด แม่บ้านชาวอังกฤษ คนแรกอยู่ในวัยห้าสิบปลาย มีกิริยาท่าทางสำรวมเรียบร้อยแต่คล่องแคล่วสมเป็นหัวหน้าพ่อบ้าน แต่คนหลังซึ่งน่าจะอยู่ในวัยใกล้เคียงกันมีอะไรหลายอย่างเตือนให้เกตตวานึกถึงหม่อมวิไลวรรณ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความเจ้าระเบียบเคร่งครัดซึ่งเห็นได้จากกริมฝีปากบางเฉียบเม้มสนิทเป็นเส้นตรง แว่นแว่นนิ่งเย็นชาในดวงตาสีถ่านเหมือนตาปลาตุก หรือจมูกยาวปลายงุ้มเหมือนแม่มดที่เซ็ดเหมือนลอยกลางอากาศซึ่งบอกถึงความเย่อหยิ่งไม่เห็นหัวใคร...บางทีอาจเป็นทุกอย่างเหล่านี้รวมกัน ระวีวิไลคงรู้สึกหลอนแบบเดียวกัน จึงแอบบิบบมือเบาๆ อย่างรู้กัน

จนกระทั่งเดินตามแรมเซย์ขึ้นบันไดไปยังห้องพักบนชั้นสอง เกตตวาจึงนึกได้ว่าแม่บริวารจะออกมาต้อนรับให้เกียรติ แต่เจ้านายไม่ไพล่หน้ามา

ให้เห็นแม่แต่คนเดียว

ราวกับอ่านใจออก แรมเซย์หันไปบอกระวีวิไล

“ผมต้องขอโทษแทนพี่ชายที่มาต้อนรับด้วยตัวเองไม่ได้ เอียนติดประชุมที่แอมสเตอร์ดินและจะกลับมาถึงทันเวลาอาหารเย็นตอนสองทุ่มพอดี นอกจากเขาแล้วก็มีคุณย่าน้อย น้องสาวของคุณปู่ แล้วก็...เอ๋อ...แขกประจำของเรา อมีเลีย เวทวิธ เธอเป็นเพื่อนบ้านของเราที่ลอนดอน และมาพบกับเอียน...ผมหมายถึงกับเรา คราวละนานๆ เสมอ” แรมเซย์มีท่าทางอีกอึกจนเกิดทวงสงสัยใจชอบกลว่าผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่แค่เพื่อนบ้านหรือแขกประจำธรรมดา “ผมจะมารับคุณสองคนตอนทุ่มครึ่งนะครับ”

เมื่อชายหนุ่มออกไปแล้ว เกิดทวงหันไปหาเจ้านายเพราะคันหัวใจเรื่องเลดี้มีเลีย หล่อนเป็นใคร สำคัญแค่ไหน...แต่มีเสียงเคาะประตูก่อนที่จะหันได้เอ๋ยปาก สาวใช้ผมแดงแก้มแดงวัยไล่เลี่ยกับทั้งสองยืนอยู่หน้าประตู มีคุณนายแม่บ้านยืนอยู่ข้างหลัง

“นี่คือมินนี่ มีหน้าที่ดูแลรับใช้ให้ความสะดวกแก่คุณสองคน” นางอธิบายเสียงเย็น

“ขอบคุณนะค่ะ” ระวีวิไลพูดกับอากาศ เพราะพอแม่บ้านใหญ่พูดจบก็หันหลังเดินจากไปโดยไม่สนใจว่าใครจะมีปฏิกริยาอย่างไร

“ให้หนูช่วยคุณหรือกระเป่าเข้าตู้ นะคะ มายเลดี้” มินนี่อาสา ตรงไปหากระเป่าเสื้อผ้าของระวีวิไล และหันมามองเมื่อเกิดทวงหยิบของของตัวเองออกมาเพื่อจะนำไปไว้ในห้องนอนเดี่ยวข้างๆ ซึ่งมีประตูติดกันกับห้องชุดสวยหรูของเจ้านาย “ของคุณด้วยค่ะมายเลดี้ เดี่ยวหนูจัดการให้เองค่ะ”

เกิดทวงยิ้ม สายหน้า “ไม่เป็นไรจ๊ะ ฉันจัดการเองได้ อีกอย่างหนึ่งฉันชื่อ เกิดทวง ลอเรน เมอร์ดีอค เป็นผู้ช่วยส่วนตัวของคุณหญิงระวีวิไล เป็นลูกครึ่งไทย-สกอตแลนด์ ไม่ใช่มายเลดี้ที่เหมายอกจ๊ะ พ่อกับญาติทางสกอตแลนด์เรียกฉันด้วยชื่อกกลาง” หล่อนบอกเป็นเชิงอนุญาตให้มินนี่เรียกแบบเดียวกัน

สาวที่ใช้ยิ้มกว้างกว่าเก่า “มีนำคุณถึงพูดภาษาอังกฤษสำเนียงสกอตซัดเปรี้ยะ...ทิ้งกระเป๋าวัวเถอะคะ หนูยินดีรับใช้ จะจัดของให้ระหว่างที่พวกคุณลงไปรับประทานอาหารเย็น นี่เกือบหกโมงแล้ว เหลือเวลาแต่งตัวแค่ชั่วโมงครึ่ง พวกคุณมีชุดที่จะใส่คืนนี้หรือยัง”

ระวีวิไลมองสูทลาลองแบบเก๋ที่ตัวเองสวมอยู่...เหมาะกับการเดินทางด้วยเฮลิคอปเตอร์ แต่ไม่มีวันสร้างความประทับใจแรกพบแก่คนระดับดยุกได้ หันไปมองเก็ตถวา นั้นยิ่งแย่เข้าไปใหญ่ กางเกงกับแจ็กเก็ตยีนดูน่ารักสมตัว แต่ไม่เหมาะกับดินเนอร์หรูในปราสาทแสนโรแมนติก แม้ฝ่ายนั้นจะอยู่ในฐานะลูกจ้างของหล่อน ไม่ใช่แขกสำคัญ แต่ก็ต้องแต่งตัวให้เหมาะสมกับกาลเทศะและเป็นหน้าเป็นตาให้เจ้านาย

ด้วยเหตุนี้เวลาที่เหลือจึงหมดไปกับการเลือกชุดที่สวยงามที่สุดจากจำนวนหลายสิบชุดที่หอบหิ้วมาจากเมืองไทย รวมทั้งหาชุดเรียบร้อยน่ารักสมวัยให้เก็ตถวา โดยมีมินนี่ช่วยรีดด้วยเครื่องฟนไอน้ำระหว่างที่สองสาวอาบน้ำ แล้วยังช่วยทำผมแบบง่ายๆ แต่งามหูให้อีกด้วย

เมื่อประตูห้องเปิดรับแรมเซย์ซึ่งมาเคาะเรียกตอนทุ่มครึ่งตรงเวลา ชายหนุ่มถึงกับยืนอึ้ง ตะลึงตะลากับความงามสองแบบ

ระวีวิไลสวมชุดราตรียาวเกะออก ผ้าพลิ้วบางเบาจับจีบตรงช่วงเอว สีเหลืองไฟระยับผิวสีแทนผุดผ่องดั่งทองทา มินนี่รวบผมเป็นมวยหลวมๆ กลางกระหม่อม ปล่อยลูกผมรุ่มร่ายระตั้นคอบอย่างเป็นธรรมชาติ ดูสวยสง่าและเซ็กซี่ในคราเดียวกัน

ส่วนเก็ตถวาสวมเสื้อกำมะหยี่สีม่วงดำ เข้ารูปแต่ไม่รัดจริง ตรงช่วงแขนปลายบานน้อยๆ และยาวถึงข้อมือ ใช้ผ้าบางเบาชิรุ เรียบหรูและดูน่ารักสมวัย ผมสีดำเลื่อมแดงถูกหวีจนเป็นเงาวาววับ แสกกลางแล้วรวบบางส่วนไว้ตรงท้ายทอย เผยโบนักรูปหัวใจ เน้นหน้าผากโหนกและคางแหลมเรียว กำมะหยี่สีเข้มขับผิวขาวอมชมพูนวลเนียนราวกลีบพุดซ้อน

“กุหลาบกับการตีเนีย” แรมเซย์พรี่าเพื่อแล้วทอดถอนใจก่อนงอคอกให้เกาะคนละข้าง “โชคดีที่ผมไม่ต้องเลือกคนใดคนหนึ่ง”

ถึงจะพูดเช่นนั้น แต่ตาค้างด้วยความปรารถนา กลับมั่งมั่งไปยั้งว่าที่พีละไม้ ไม่รู้สึกตัวแม่ก็เกิดวาละมือจากข้อศอก ชะลอฝีเท้าไปเดินตามหลังอย่างคนที่รู้จักที่ทางของตนดี...สาวน้อยลอบถอนใจเมื่อเห็นท่าทางหลงใหลของแรมเซย์และกิริยาขวยเขินระคนปลาบปลืมของระวีวิไล หวังว่าต่อหน้าดยุกแห่งอาร์กอน สองคนนี้จะเก็บอาการอยู่

ประตูห้องสมุดซึ่งสมาชิกในบ้านมักจะมาชุมนุมมิจิบเครื่องดื่มเรียกน้ำย่อยก่อนรับประทานอาหารเปิดกว้างทั้งสองบาน มีเพียงคนเดียวรอคอยพวกเขาอยู่ ทว่าจำนวนไม่มีความหมาย เพราะด้วยบุคลิกท่าทางของคนผู้นั้น แค่หนึ่งเดียวก็สร้างความประหลาดประหลาดให้ผู้มาใหม่ทั้งสองเทียบเท่ากับกองทัพ

หญิงชราที่หนึ่งเด่นเป็นสง่ากลางโซฟาอยู่ในวัยเดียวกับย่าของเก็ตทวา แต่รูปลักษณ์และกิริยาท่าทางแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ร่างผอมบางสวมชุดราตรีสีดำแบบเรียบหรูแต่พริบพราวไปด้วยอัญมณี ใบหน้าเรียวเพียวมันเพียงเล็กน้อยเช่นคนที่ดูแลตนเองอย่างดี สะท้อนความงามโดดเด่นที่คงหาตัวจับยากในวัยสาว คางเขินและดวงตาสีฟ้าฉายแววเย็นชาที่ปรายมองมาบอกถึงความเยอหยิ่งถือตัว นางเหลือบมองระวีวิไลกับแรมเซย์ ก่อนจะยื่นมือให้ราชินีกุลจับทักทาย แต่ไม่ลุกขึ้นต้อนรับ และนางมองข้ามเก็ตทวาซึ่งย่อเข่าน้อยๆ แสดงความเคารพราวกับไร้ตัวตน แต่นั่นไม่ทำให้หญิงสาวหวั่นไหว เพราะรู้ตัวดีว่าไม่มีความสำคัญใดๆ นอกจากนั้นหล่อนยังถูกความสวยงามอลังการของห้องสมุดและหลังคาทรงโดมสูงลิ่วกับหนังสือจำนวนมหาศาลที่อัดแน่นอยู่ตามชั้นไม้โอ๊กสูงจดเพดานดึงดูดความสนใจไปเสียด้วย

ที่นี่คือมุมทรัพย์แท้ๆ...หนอนหนังสือตัวอักษรดีที่กระดาอยู่ในใจภาวนาให้เจ้าของบ้านไม่หวงสมบัติ

“หม่อมราชวงศ์ระวีวิไล ระวีรุ่งโรจน์ คู่หมั้นของเอียน กับมิส เมอร์ดีอคผู้ติดตามครีบกุนย่า ระวี...มิสเมอร์ดีอค เลดีแม็กดาไลน์ แม็ค-มาฮอน น้องสาวของคุณปู่ครับ” แรมเซย์แนะนำแล้วเริ่มกวาดตามองหาไปรอบห้อง “แล้ว...เอียนล่ะครับ”

“เขาติดธุระ คงมาไม่ทัน” เลดีแม็กดาไลน์ตอบเสียงเย็น ยกเครื่องดื่มขึ้นจิบราวกับไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“อ้าว ไม่เห็นมีใครบอกผมเลย” แรมเซย์ทำหน้าโมโห รู้สึกเสียหน้าและเริ่มมองหาคนรับผิดชอบ

“ทำไมต้องบอก” เลดีแม็กดาไลน์วางแก้วแล้วหันมาถามด้วยน้ำเสียงและแววตาที่ทำให้คนถูกมองรู้สึกเย็นเยียบจนน่าจะกลายเป็นน้ำแข็งก็ตวาดเห็นแล้วชนลูกแทน

“เขาเป็นคนสั่งให้ผมเปลี่ยนแผน พาระวีมาที่ปราสาททันที ก็ควรจะรีบกลับมาต้อนรับสิครับ” แรมเซย์กระซอกทางเสียงอย่างมีอารมณ์เล็กน้อย ตาลีเตี้ยวเปล่งประกายกล้า แต่แล้วเหมือนจะนึกได้ว่ามีแขกอยู่ด้วยและกำลังพูดอยู่กับใคร จึงรีบเปลี่ยนสีหน้าและน้ำเสียงให้อ่อนลง “ถ้ามาไม่ทันก็น่าจะบอกให้ผมรู้สักหน่อย”

“อย่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ไปหน่อยเลยแรมเซย์ ไม่ได้เจอวันนี้ พรุ่งนี้ก็ต้องเจอ และก็ต้องอยู่ด้วยกันไปจนวันตาย ข้าไปวันสองวันไม่เห็นจะเป็นอะไร ดีเสียอีก ระวีวิไลจะได้มีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจ” เลดีวัยดีกพูดเสียงเย็นนิ่ม หันมายิ้มใจดีให้ว่าที่เจ้าสาวของหลานชาย

ก็ตวาดารู้สึกว่าพันชิ่งเล็กในปากบางที่กำลังแยมยิ้มดูเผินๆ เหมือนปลาปิ้งนยาตอหนักำลังจะขี้เหยื่ออย่างไรไม่รู้ ส่วนคำพูดของนางก็หนักลัวพอกัน ฟังดูราวกับระวีวิไลเป็นเหยื่อสังเวย ไม่ใช่เจ้าสาว

“อีกอย่างหนึ่ง เอียนไม่ใช่คนที่สั่งให้เปลี่ยนแผนพาระวีวิไลตรงมาที่ปราสาท”

“นี่หมายความว่า...” แรมเซย์เบิกตากว้าง พูดไม่จบประโยค

“ใช่ ฉันอยากเห็นหน้าว่าที่หลานสะใภ้เต็มแก่ เลยให้แองกัสโทร. ไป
เร่งเธอเอง เอียนไม่รู้อะไรด้วยเลย”

อ้าว...ระวีวิไลกับเกิดถวาทานลั่นในใจแทนแรมเซย์ แต่ไม่ทันที่ใคร
จะพูดอะไรต่อไป เสียงซ้องอันเป็นสัญญาณว่าอาหารเย็นพร้อมเสิร์ฟก็ดัง
ขึ้น ชายหนุ่มคนเดียวจำต้องงอศอกให้สตรีผู้มีอาวุโสมากที่สุดในที่นั้นเกาะ
แต่ยังอุตสาหะเอี้ยวคอมองว่าที่พี่สะใภ้เป็นเชิงขอโทษ สีหน้าดีขึ้นเมื่อได้รับ
รอยยิ้มปลอบใจจากสองสาว

อาหารเย็นวันนั้นหรูหราเป็นทางการ จัดบนโต๊ะมะฮอกกานีขัดเงามัน
ปลาบขนาดยี่สิบที่นั่ง พ่อบ้านจัดคนรับใช้ชายประกบทุกมุมและตัวเองก็ยืน
ควบคุมอยู่ใกล้ๆ ไม่ยอมให้มีข้อผิดพลาด เจ้าของบ้านและแขกแต่ละคนนั่ง
ห่างกันคนละมุมโต๊ะจนแทบจะต้องตะโกนคุยกัน เลดีแม็กดาลีนเป็นคนเดียว
ที่ผูกขาดการสนทนาอันเย็นชาเต็มไปด้วยพิธีรีตองกับแรมเซย์และระวีวิไล
แน่นอนว่าเกิดถวาไม่ได้รับเกียรติให้ร่วมสนทนา ซึ่งหญิงสาวก็ดีใจ เพราะ
แค่คอยระวังเรื่องหยิบจับมีดและช้อนส้อมให้ถูกก็เกร็งจะแย่อยู่แล้ว

“เธอสองคนคงจะเหนื่อยจากการเดินทาง เชิญขึ้นไปพักผ่อนเลยเถอะ
ไม่ต้องกลัวเสียมารยาทหรอก... มิสซิสโฮเวิร์ด พาแขกไปส่งที่ห้อง” เลดี
แม็กดาลีนรวบรัดตัดความไล่แขกขึ้นห้องเมื่ออาหารเย็นจบลงตอนสามทุ่ม
เกิดถวากับระวีวิไลหายเจ็ดเล็กน้อยและไม่มัวงนอนอ่อนเพลียแม้แต่น้อย
แต่ทำตัวว่าง่าย รีบกล่าววาทรีสวัสดิ์ต่อเจ้าของบ้านทั้งสองแล้วตามแม่บ้าน
ใหญ่กลับห้อง ส่วนแรมเซย์เดินตามคุณยาเจ้ายศกลับเข้าห้องทำงานของ
ดยุก ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าลับหลังแขกคงมีการต่อว่าต่อขานกันขนานใหญ่อีก
เป็นแน่

“ย่าหลานคุณนี่แปลกๆ ว่าไหมคะ” เกิดถวาเอ่ยขึ้นทันทีที่อยู่กันตาม
ลำพังในห้องนอนของเจ้านาย

ระวีวิไลถอดรองเท้าส้นสูง ทั้งตัวลงนั่งห้อยขาที่ปลายเตียง ท่าทาง
เหนื่อยอ่อนราวกับนักมวยพักยกไม่เช็กกลับจากรับประทานอาหารมื้อหรู

“นั่นสิ ทำทางซิงไหวซิงพริบกันยังไม่รู้ แรมเซย์ดูเครียดๆ เกิร์งๆ ผิดไปเป็นคนละคนกับตอนอยู่กับเราสองคน”

“ส่วนคุณหญิงยาก็เย็นสยงอย่างกับราชินีน้ำแข็ง ทำทางดรามาน่าดู” ผู้ติดตามเจ้าสาวพึมพำพลางนั่งขัดสมาธิบนพื้นพรหมหน้าเตียง

“เฮ้อ...เมื่อที่สุดการเมืองในครัวเรือนเนี่ย อุตสาห์หนีมาไกลถึงที่นี่ จะกลายเป็นหนีเสือปะจระเข้เสียก็ไม่รู้เรา” เจ้านายนั่งเก้าอี้วางเท้าพริ้วพริ้วบังเกิดถวาทังแล้วสะดุดหู “หนีใคร ทำไม่ต้องหนีคะ”

ระวีวิไลนิ่งอันไปอึดใจก่อนเปลี่ยนเรื่องหน้าตาเฉย

“ว่างจ้งเลย ไปอาบน้ำนอนดีกว่า” ว่าแล้วก็ลุกขึ้นคว้าชุดนอนที่มีมินนี่วางเตรียมไว้ให้และเดินเข้าห้องน้ำไป

ลูกจ้างสาวมองตามอย่างสงสัย ถึงจะใกล้ชิดสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว แต่ยังมีความเป็นเจ้านายกับลูกจ้าง ไม่กล้าลามปามถึงขั้นรุกไล่ซักไซ้ได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ รอจ้งหวัระวีวิไลอารมณ์ดี แล้วค่อยชวนคุย ไม่ได้คิดจะสอดรู้สอดเห็น แต่เพราะทำงานให้ไม่กี่วันก็เริ่มผูกพันเหมือนพี่น้อง มีอะไรที่แบ่งปันหรือช่วยได้ก็อยากจะทำ

จะว่าไปมีหลายเรื่องเกี่ยวกับเจ้านายที่ยังไม่ชัดเจน เป็นต้นว่า...ดุกกับคุณหญิงเล็กเคยเจอกันตอนเด็กๆ โตขึ้นเคยเห็นแต่รูป แล้วทำไมถึงจะลงเอยแต่งงานกันได้ คงไม่ได้รักกันแน่ๆ ไม่อย่างนั้นดุกน่าจะไปรับที่เมืองไทย หรืออย่างน้อยก็รอต้อนรับที่เอดินนะระดัวยตัวเอง ไม่ใช่ส่งน้องชายไปทำหน้าที่แทน ทั้งๆ ที่เรื่องแบบนี้ ไม่ใช่แฟนทำแทนกันไม่ได้ นี่แปลกๆ อาจต้องแต่งงานแทน เพราะคำสั่งให้เร่งเดินทางมายังปราสาทที่เป็นของเลดี้ชราจ่อมเย็นชาดูจราชินีชั่วโลกเหนือ ตัวดุกเองก็ไม่รู้ว่าตอนนี้อยู่ที่แห่งไหน ตำบลไหน ทำไม่ไม่ยอมมาพบหน้าว่าที่เจ้าสาว

เลดี้่อมมีเลีย...ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร มีความสำคัญต่อดุกแค่ไหน ทำไมแรมเซย์ถึงได้อีกักเวลาพูดถึง แบบนี้จะให้ตีความว่าอย่างไรถ้าไม่ใช่เป็นกิ๊กของดุก

ส่วนเจ้านายของหล่อนก็ชอบหลุดคำพูดแปลกๆ แล้วไม่ยอมอธิบาย ขยายความ ปล่อยให้ปริศนาคาใจอย่างเช่นเมื่อครู...หนีเสือปะจระเข้... ใครเลื่อ ใครจระเข้

แล้วยังเรื่องคำสาปที่แกรนนี่เล่าให้ฟังอีกเล่า ถึงเป็นคนทันสมัยไม่เชื่อเรื่องเหลวไหล แต่ตำนานอาถรรพ์ลึกลับแบบนี้กระตุ้นความสนใจดีนักแล มันเขี้ยวอยากสืบเสาะเจาะหาความจริง แต่ยังไม่แน่ใจว่าควรจะเริ่มตรงไหน ดี เรื่องไม่ค่อยเป็นมงคลอย่างนี้จะบูมบูมถามใครคงไม่เหมาะ...

ก็ตลกว่านั่งคิดโน่นคิดนี่รอนจนกระทั่งระวีวิไลออกจากห้องน้ำ หวังว่า จะได้คุยต่อเรื่องที่ค้างคา แต่พออีกฝ่ายหวอดคลานขึ้นเตียงไม่พูดไม่จา หล่อนก็จำต้องห่มผ้าปิดไฟให้แล้วกลับห้องนอนของตัวเองที่มีประตูเปิด ถึงกันกับห้องเจ้านาย นอนมองเพดานต่ออีกนานเพราะความคิดพลุ่งพล่าน อยู่ในหัว...เริ่มตาปรือเมื่อใกล้สองยาม

พอเคลิ้มได้ที่กลับได้ยินเสียงเครื่องยนต์ที่ตั้งกระหึ่ม ตามด้วยเสียง ล้อบดถนนหินหน้าปราสาท เสียงเปิดปิดประตูลงหลายครั้งปลุกเก็ตถวาให้ ตื่นเต็มตา เก็บความอยากรู้ไว้มันไหว รีบลุกขึ้นเดินไปเปิดม่านหน้าต่างมอง ลงไปข้างล่าง เห็นโรลล์รอยซ์สีเงินเงาจอตเทียบบันไดหน้า แอังกัสปราดไป เปิดประตูหลัง ขณะที่มิสซิสโฮเวิร์ดยืนรอรอยอย่างล่ำรวมอยู่ใกล้ๆ ทั้งสอง แต่งเครื่องแบบเต็มยศคอยรับหน้าทั้งที่เป็นเวลาเกือบตีสองเช่นนี้แสดงว่า ผู้มาเยือนต้องสำคัญมาก

น้องเรียวยวยยืนนำออกมาก่อน ตามด้วยร่างระหงสวมชุดขนสัตว์ หรุหรา คีระระที่มองเห็นจากมุมสูงเป็นสีทองอร่าม มือที่ยื่นไปเกาะแขนของ แอังกัสเรียวยาม เสียงตอบรับการทักทายแหบพร่ารัญจวนใจ...เก็ตถวากล้า พันธทั้งที่ยังไม่เห็นหน้าว่าผู้หญิงคนนี้ต้องสวยแซ่กซี้มีเสน่ห์อย่างแน่นอน

เมื่อก้าวลงจากรถแล้ว โฉมงามยังรั้งรอกันในรถซึ่งก้าวตามมาติดๆ ชายผู้นี้ก็เช่นกัน เห็นแค่ผมดำสนิทและร่างสูงสง่าสวมสูทธุรกิจสีเทาก็บอก ได้ทันทีว่าต้องหล่อเทพ...หญิงสาวเอียงซ้ายเอียงขวา เปลี่ยนท่าทางและมุม

มองเพราะอยากเห็นหน้าชัดๆ พลงบ่นเล่นๆ ในใจ ‘ช่วยเงยหน้าให้มอง
หน่อยก็ไม่ได้’

ราวกับได้ยินคำบ่นในใจของเกี๊ตถวา จู่ๆ เจ้าของร่างสูงก็เงยหน้ามอง
ขึ้นมาทางหน้าต่างห้องของหล่อน แสงไฟจากตัวบ้านส่องจากด้านหลัง
ใบหน้าของเขาจึงตกอยู่ในความมืด ถึงกระนั้นกระแสนแรงกล้าในดวงตา
คู่นั้นยังส่งผลให้หญิงสาวร้อนวูบเย็นวาบสลับกัน ขาอ่อนจนเซถอยหลังจาก
หน้าต่างสองสามก้าว แต่ยังได้ยืนเองก็สกล่าวักทักทายอย่างอบอุ่น

“ยัวร์เกรซ มายเลดี้ ยินดีต้อนรับกลับบ้านครับ”

ในที่สุดเขาก็กลับมา...เอียน แม็คมาซอน ดยุกแห่งอาร์กอน

แสงแดดส่องผ่านม่านหน้าต่างที่ปิดไม่สนิทเข้ามาแยงตา สาวน้อย
ดึงผ้าห่มปิดหน้าแล้วทำท่าจะหลับต่อ แต่พอนึกได้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ร่าง
อ่อนแอในชุดนอนก็กระดุ้งขึ้นมา นั่ง ก่อนจะหันขวับไปดูนาฬิกา พอเห็น
เวลาก็กระโดดลงจากเตียง วิ่งจู่ดผ่านประตูเชื่อมไปยังห้องเจ้านาย

“คุณหญิงเล็กคะ...” พูดได้แค่นั้นก็ต้องหยุดก็...บนเตียงว่างเปล่า
ประตูห้องน้ำเปิดกว้างไม่มีใครใช้ คนที่เดินออกมาจากห้องแต่งตัวไม่ใช่ระวี-
วิไล แต่เป็นมินนี่ที่มีตะกร้าผ้าใช้แล้วอยู่ในมือ

“อรุณสวัสดิ์ค่ะมิสเมอร์ด็อค” สาวใช้ทักพร้อมรอยยิ้ม

“อรุณสวัสดิ์ค่ะมินนี่” หล่อหน้าแดงเมื่อถามต่อ “เห็นเจ้านายของฉัน
ไหม”

“เธอออกไปชี้ม้ากับลอร์ดแรมเซย์ตั้งแต่เช้าตรู่แล้วค่ะ”

“อะไรนะ! ไปชี้ม้า!” เกิดถวาทาโต...นี่แอบนัดกันตั้งแต่เมื่อไร

“ค่ะ ม้าของเธอส่งมาจากเมืองไทย เพิ่งมาถึงเมื่อเช้านี้ ท่าทางเธอรัก
มันมากนะคะ พอลอร์ดแรมเซย์มาเคาะประตูบอกข่าวด้วยตัวเอง เธอก็เลย

รีบแต่งตัวลงไปหา ซลุกอยู่ในคอกม้าตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง...เจ้านายที่นี่ก็ชอบขี่ม้าทุกคนเหมือนกัน ที่คอกมีสายพันธุ์เยี่ยมๆ อยู่หลายตัว แล้วนายท่านก็ไม่หวงด้วยนะคะ บอกไว้ก่อน เพื่อมิสสนใจ”

มินนี่บอกอย่างมีน้ำใจ หารู้ไม่ว่ากำลังพูดกับคนที่กลัวม้าที่สุด เพราะตอนเด็กๆ เคยเกือบตกม้าแกลบที่เข้าขี่เล่นริมหาดตอนพ่อแม่พาไปเที่ยวหัวหิน เช็ดจนวันตาย

“คงเป็นชั่วโมงกว่าคุณๆ จะกลับมารับอาหารเช้า ถ้ามีสหิวแล้ว หนูยกมาบริการที่ห้องก็ได้คะ”

หญิงสาวส่ายหน้า “ไม่เป็นไรจ๊ะ ฉันรอได้ ว่าแต่ลูกจ้างที่นี่กินอาหารที่ไหน ฉันน่าจะไปกินพร้อมพวกเขามากกว่านะ เมื่อคืนเป็นกรณีพิเศษ ลอร์ดแรมเซย์ขอให้ฉันร่วมโต๊ะเพราะเป็นวันแรกที่มาถึง แต่วันอื่นคงไม่จำเป็น”

มินนี่เอียงคอครุ่นคิด “หนูไม่แน่ใจนะคะ เพราะมิสไม่ใช่ลูกจ้างธรรมดา แต่เป็นแขกเปโรนของคุณหญิง ก็น่าจะเป็นข้อยกเว้นเพราะต้องอยู่ใกล้ๆ เธอตลอดเวลา”

“ไว้ฉันถามลอร์ดแรมเซย์เองละกันว่าควรไม่ควรอย่างไร” ที่จริงไม่จำเป็นต้องให้คนรับใช้บอก เกิดถวาก็คิดเองเป็น แต่หลังจากเมื่อคืนหล่อนก็อยากเลี่ยงการพบปะกับเอียน เขาเห็นหล่อนแอบมองจากหน้าต่าง และคงไม่ค่อยพอใจนัก หญิงสาวยังจำได้ถึงพลังจากสายตาคู่นั้น ทั้งๆ ที่มองไม่เห็นหน้าแต่ยังรู้สึกได้อย่างชัดเจน

มินนี่บอกทางไปห้องรับประทานอาหารเช้าซึ่งเรียกว่าห้องรับอรุณ เนื่องจากเป็นห้องกระจกรับแสงแดดอบอุ่นยามเช้า ตั้งอยู่ลึกเข้าไปทางปีกซ้ายติดกับสวนดอกไม้แดงงาม เกิดถวาแน่ใจว่าไปถึงได้โดยไม่หลง เพราะปราสาทแห่งนี้แม้ใหญ่โตแต่โครงสร้างไม่ซับซ้อน

ปีกขวาของชั้นล่างเป็นห้องรับแขกและห้องดนตรีซึ่งเปิดทะเลถึงกัน เป็นห้องเต็นท์ขนาดใหญ่ ส่วนปีกซ้ายเป็นห้องสมุดซึ่งมีมุมทำงานของ

เจ้าของปราสาทอยู่ด้านหน้า ถัดไปเป็นห้องรับแขกอย่างไม่เป็นทางการ ห้องนั่งเล่นของครอบครัว ห้องรับประทานอาหารขนาดใหญ่ ห้องรับอรุณต่อเนื่องกับแพนทรี จากห้องโถงกลางด้านหน้าแยกเป็นบันไดโค้งสองด้านซึ่งไปบรรจบตรงซานบันไดชั้นสอง ตรงนั้นเป็นเว็γκว้างจัดวางเก้าอี้หมู่ชุดใหญ่สำหรับนั่งรอและเป็นแกลเลอรีเล็กๆ แสดงภาพหลายภาพ ก่อนแยกไปสู่ปีกซ้ายขวาซึ่งมีประตูเรียงรายสองฟากนับสิบ ปีกขวามือเป็นที่อยู่ของครอบครัว ห้องชุดของดยุกและดัชเชสอยู่ด้านในสุด และเป็นห้องเดียวที่มีระเบียงโค้งกว้างขวางอ้อมจากด้านหน้าปราสาทไปถึงด้านหลัง ปีกซ้ายเป็นห้องพักแขก

ห้องชุดของระวีวิไลเป็นห้องเดียวที่มีประตูบานคู่และอยู่ลึกสุดปีกซ้ายห้องของเก็ตตวามีห้องเตี้ยมีห้องน้ำในตัว มีประตูเปิดถึงกันเช่นเดียวกับห้องอื่นๆ ในปีนี้

เห็นได้ชัดว่าหลายส่วนได้รับการต่อเติมขึ้นใหม่ แต่เจ้าของยังต้องการรักษาความงามดั้งเดิมเอาไว้ อย่างเช่นในห้องนอนของหล่อนกับระวีวิไล แม้จะใช้เครื่องเรือนโบราณของแท้เทอะทะ แต่สีสน้ของพรมและม่านใหม่ที่ทำเลียนแบบของเก่าช่วยให้ดูสว่างสดใส มีเครื่องทำความร้อนขับไล่ความหนาวเย็น จึงไม่ทึบทึมแบบปราสาทและคฤหาสน์เก่าแก่ทั่วไป

จะมีก็แต่ตามทางเดินกับห้องสำคัญในชั้นล่างเท่านั้นที่ยังคงความโบราณพ่วงไว้ด้วยความขลังและความน่ากลัว เพราะมีห้องชุดเกราะยุคต่างๆ ยืนตระหง่านเป็นเงาตะคุ่มตามมุมมืด แล้วเขว่นรูปบรรพบุรุษไว้เป็นระยะๆ บนผนังอีกด้วย หญิงสาวรู้สึกเสียวสันหลังวาบเหมือนถูกบุรุษและสตรีสวมเครื่องแต่งกายโบราณจ้องมองเวลาเดินผ่าน แต่ความเป็นคนตื่นตัวและสนใจผู้คนและสิ่งรอบตัวอยู่เสมอจึงตั้งใจว่าหากมีเวลาจะขอให้ลอร์ดแฟรมเซย์เล่าประวัติความเป็นมาของบุคคลในภาพเหล่านั้น เมื่อรู้จักกันดีแล้วจะได้หายกลัว

หญิงสาวกำลังจะเดินไปทางทิศของห้องรับอรุณเมื่อได้ยินเสียงทักทายอรุณสวัสดิ์ของแองกัสจากหน้าห้องทำงาน

“อาหารเข้าพร้อมเสิร์ฟแล้ว เป็นแบบบุฟเฟต์ ถ้ามีสทิว จะรับก่อนไม่ต้องรอลอร์ดแรมเซย์กับคุณหญิงก็ได้นะคะ” พ่อบ้านแจ้งด้วยท่าทางเครื่องขมิ้มลำราวมแต่มีไมตรีตามแบบชาวสกอตแลนด์

“รอเจ้านายกลับมาก่อนดีกว่าค่ะ” เกิดถวาทตอบแล้วจึงเห็นคนรับใช้ชายอีกสองสามคนในห้องกำลังรีบเร่งรื้อหนังสือจากหีบมาปิดฝุ่นและจัดวางบนชั้น “โอ้โฮ หนังสือเยอะเยะไปหมด”

ตาสีน้ำตาลวาววับอย่างหมายมอด ปากหยักแหย้มกว้าง มือสองข้างกำอยู่ตรงหน้าอก ท่าทางของหญิงสาวตอนนี้เหมือนเด็กเห็นลูกกวาดไม่มีผิด

แววเอ็นดูวาบขึ้นในดวงตาของแองกัสแวนหนึ่ง “อิสเกรซรักหนังสือมากครับ ท่านมักจะสนใจเสาะหาหนังสือทั้งเก่าและใหม่มาเก็บไว้ในห้องสมุดเสมอ กลับมาคราวนี้ได้มาหลายร้อยเล่มทีเดียว ถ้ามีสสนใจอยากอ่านก็เข้ามาขอยืมไปอ่านได้เสมอค่ะ ท่านไม่หวงห้าม แต่ต้องดูแลอย่างดี นำมาคืนในสภาพเดิม ยกเว้นพวกที่ได้มาใหม่ คงต้องขออนุญาตท่านก่อน”

“จริงหรือคะ ฉันขยมไปอ่านได้จริงๆ นะ” หญิงสาวดีใจจนเนื้อเต้น

“ได้สิครับ เข้าไปอ่านในนี้ก็ได้อ่านไม่อยู่ ลึกเข้าไปด้านในมีมุมอ่านหนังสือหลายจุด อันที่จริงระหว่างรอคนอื่นๆ กลับมาจากขี่ม้า คุณเข้าไปอ่านหนังสือรอได้นะครับ อิสเกรซกับแขกของท่านมาติดกันมากแล้ว น่าจะสั่งอาหารเข้าขึ้นไปในห้องชุดหรือไม่ก็ลงมารับประทานอาหารกลางวัน ควบอาหารเข้าเลยมากกว่า”

“ขอบคุณมากค่ะ” เกิดถวาทบอกเสียงแจ้วด้วยความดีใจ ฤาไปตามมุมโน้นมุมนี้ โดยมีพ่อบ้านมองตามอย่างเอ็นดู

หญิงสาวผู้นี้ได้รับคะแนนนิยมจากเขาอยู่แล้ว เพราะความเป็นลูกครึ่งสกอตแลนด์ที่ได้รู้จากมินนี่ และความรู้สึกดีๆ คุณทวิหลายเท่าเมื่อได้สัมผัสกับกิริยาท่าทางใสซื่อ ไม่วางท่าเหนือใครแบบคนที่อยู่ในฐานะครึ่งนายครึ่งลูกจ้างอย่างพวกเหนนี้ ครูประจำบ้าน หรือผู้ติดตามเจ้านายส่วนใหญ่ แองกัสควบคุมการแกะหีบห่อรอให้ตฤยกมาจัดเรียงชั้นชั้นด้วยตัวเอง

เสร็จจตอนต้นห้องของเจ้าของปราสาทใช้โทรศัพท์ภายในโทร. มาแจ้งว่า ดยุกตื่นแล้วและเรียกหา พ่อบ้านใหญ่จึงสั่งลูกน้องเร่งมือทำความสะอาด รอบสุดท้าย มองจนแน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อย จึงปิดห้องแล้วรีบขึ้นไป รายงานตัว ทุกคนรีบจนลืมไปเลยว่ามีหญิงสาวอีกคนอยู่ในห้องนั้น

ส่วนเก็ดตวาทาหนึ่งสื่อถูกใจได้ก็ซุกตัวกับเก้าอี้นุ่มตัวใหญ่ริม หน้าต่างสุดห้องสมุด จมดิ่งกับอาชญากรรมในจินตนาการของเซอร์อาเธอร์ โคนัน ดอยล์ ลืมโลกภายนอกไปสิ้น เรื่องมาถึงตอนเข้าด้ายเข้าเข็ม เซอร์- ลีออคโฮล์มได้เตือนำการฆาตกรรม โดยมีดอกเตอร์วัตสันช่วยคลายปมคดี เก็ดตวากำลังนั่งลุ้นตัวโก่งตอนได้ยินเสียงประตูห้องสมุดเปิด ตามด้วยเสียง หัวทรงอำนาจสั่งการ

“วันนี้เลดี้แม็กดาไลน์ลงมารับประทานอาหารเข้าที่ห้องอาหารข้างล่างใช่ไหม... ไปเชิญท่านมาพบฉันที่นี่เดี๋ยวนี้”

“ครับ” แอวกัสตอรีบ จากนั้นมีเสียงปิดประตูแล้วทั้งห้องก็ตกอยู่ใน ความเงียบอีกครั้ง

เก็ดตวาลูกพรวดขึ้นยืน ตาเบิกโพลง ถึงไม่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวใดๆ แต่แน่ใจว่าดยุกยังอยู่ในห้องเพื่อรอพบเลดี้แม็กดาไลน์ แล้วหล่อนเล่าจะทำ อย่างไร จะนั่งอยู่ตรงนี้ก็เหมือนตั้งใจแอบฟัง แต่ถ้าเดินฝ่าออกไปตอนนี้ คงต้องเผชิญหน้ากับเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และคงต้องอธิบายยืดยาวว่า ตนเป็นใคร มาทำอะไรในที่ส่วนตัวของเขา นึกถึงประกายกล้าของดวงตา ในความมืดเมื่อคืนและน้ำเสียงกระด้างดูอย่างมีโทษที่ได้ยินเมื่อครู่ หญิงสาวไม่คิดว่าการเผชิญหน้าในตอนนี้เป็นความคิดที่ดี จึงหันรีหันขวางหา ทางออก แต่ไม่พบทางออกอื่น ประตูด้านห้องทำงานก็เป็นทางเลือกเดียว

หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าลึกเรียกสติ...เก็ดตวาลูกสาวพ่ออันไม่เคย กลัวใครและไม่ได้ทำอะไรผิด จะหลบลิ้นหินหน้าทำไม การแนะนำตัวและ ทักทายเจ้าของปราสาทตามมารยาทผู้เจริญเป็นสิ่งสมควรทำในสถานการณ์ เช่นนี้ หล่อนขยับจะทำตามความคิดแต่ไม่ทัน ได้ยินเสียงประตูเปิดตามด้วย

เสียงทักทายระหว่างย่าหลานเสียก่อน

“สวัสดีครับคุณย่า” เสียงทุ้มยังมีกังวานดู แต่เจ็อกระแสบอ่นโยนรักใคร่อย่างชัดเจนเช่นกัน

“สวัสดีจ๊ะ หลานรัก” ฟังจากน้ำเสียง น้ำแข็งขั้วโลกละลายกลายเป็นน้ำแข็งใสรดน้ำหวาน เสียงแหบเครือด้วยความชราไม่หลงเหลือความเย็นชาแม้แต่น้อย มีแต่ความรักใคร่ อบอุ่นและอาหารเปี่ยมล้น เสียงจ๊ับและเสียงเสื่อผ้าเสียดสายบอกให้รู้ว่ามีการกอดหอมทักทาย “ไปแอฟริกาได้คราวนี้นานจัง เกือบสองเดือนได้ละมั้ง ย่าคิดถึง”

“ผมไปตรวจอสังหาริมทรัพย์ของเราที่นั่น แล้วไปดูตลาดรีกัลสกอตด้วย ที่จริงตั้งใจจะแวะพักพ่อนที่สเปนสักอาทิตย์ก่อนกลับ แต่อยู่ไม่ได้ เพราะมีคนโทร. ไปรายงานว่ามีแรนเซย์พาวาที่เจ้าสาวของผมร่อนไปทั่วเอตินบะระ...ว่าที่เจ้าสาวที่ผมไม่เคยรู้มาก่อนว่ามี” เอียนพูดเสียงเนิบแต่กระแทกกระทั้นในตอนท้ายอย่างใส่อารมณ์

เกิดถาวสะดุ้งเมื่อได้ยินน้ำเสียงและความหมาย...ว่าที่เจ้าสาวที่ผมไม่เคยรู้มาก่อนว่ามี” หมายความว่าอย่างไร

“ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมผมถึงรู้สึกว่าคุณย่าให้คำตอบผมได้ว่าเธอผู้นี้ผุดมาจากไหนและมาได้อย่างไร” เขายังเน้นเสียงประชดประชันต่อ

มีเสียงขยับตัวอย่างกระสับกระส่ายและกระแอมถ่วงเวลา เสียงนาฬิกาติบอเวลาเหมือนเสียงนกหวีดช่วยชีวิต

“แปดโมงแล้วหรือนี่ มิน่าอย่าหิวไส้จะขาด หิวๆ เหมือนจะเป็นลมเราไปกินอาหารเข้ากันเถอะ หมอบอกว่าอย่าต้องกินอาหารตรงเวลา ไม่งั้นโรคกระเพาะจะถามหานะจ๊ะหลาน” เลดี้แม่กตาสลันร้วลันเร็วปรือ มีเสียงเลื่อนเก้าอี้

“คุณย่า” เสียงเรียกหนักแน่นของหลานชายทำให้ต้องนั่งลงตามเดิม “ผมต้องการคำอธิบาย...เดี๋ยวนี้”

“โหดร้าย ใจดำ แก่งได้แม้กระทั่งคนแก่” เลดี้ชราบ่นกระปอด-

กระแปด

เก็ตถาวอยากเห็นหน้าของนางตอนนี้นั้นจิตใจไม่ไหว ค่อยๆ ขยับไป แอบดู และได้เห็นนางนั่งเซ็ดหน้าอย่างคนแก่แสนงอนใส่หลานชายที่เห็นเพียงหลังศีรษะได้รูปปกคลุมด้วยผมสีดำสนิทตั้งตรงโพล่พันพนักสูงของเก้าอี้ไม้โอ๊กตัวใหญ่แกะสลักลวดลายเซลดติก ดูไปคล้ายๆ กษัตริย์บนบัลลังก์ ซึ่งทำให้เลดี้แม็กดาลีน สนิบ^๑ ตัวแม่แห่งไฮแลนด์ดูจงใจไปถนัดใจ

“คุณย่าครับ!” คราวนี้เสียงดูเริ่มดังขึ้นจนเกือบเป็นทวาด

เลดี้แม็กดาลีนสะดุ้งแล้วยึดตัวตรง ทำทางเหมือนตัดสินใจเด็ดเดี่ยวแล้วว่า จะเผชิญหน้ากับความจริง

“ก็ได้ ย่ายอมรับ ย่าเป็นคนอยู่เบื้องหลังทุกอย่าง ตั้งแต่ส่งแรมเซย์ไปเป็นตัวแทนทรงคำสัญญาที่เจ้าชายสยามเพื่อนรักของท่านพ่อของหลาน เคยให้ไว้ว่าถ้ามีลูกสาวจะยกให้เป็นเจ้าสาวของหลาน ตอนแรกทางนั้นก็ลังเลขอเวลาเตรียมตัวแถมเรียกค่าสินสอดตามธรรมเนียมไทยสูงลิบ คงคิดว่าเราจะถอย หารู้ไม่ว่าเงินแค่นั้นจืดจางมากสำหรับเรา ย่าตอบตกลงแล้วยังเพิ่มเงินอีกล้านปอนด์แลกกับการที่ให้ทางนั้นต้องส่งตัวเจ้าสาวมาให้เราภายในหนึ่งเดือน” นางยกไหล่ชนิดๆ สีหน้าปลาบปลิ้มกับผลงาน “ก็อย่างที่เห็น เงินซื้อได้ทุกอย่าง หลานได้เจ้าสาวทันใจภายในเดือนเดียว”

แต่หลานชายมิได้ปลาบปลิ้มตามไปด้วย เสียงลมหายใจคำรนสิงโตคำรามดังกระหึ่มตอบ “เจ้าสาวที่ผมไม่เคยต้องการนะสิ! คุณย่าก็รู้ว่าผมตั้งใจจะไม่แต่งงาน แล้วสัญญาของท่านพ่อกับท่านชายระวีรุ่งโรจน์ก็เป็นเพียงข้อตกลงระหว่างเพื่อนรักที่เคยช่วยเหลือเกื้อกูลกันมา เผลอๆ จะแลกเปลี่ยนกันตอนเมาทั้งคู่ด้วยซ้ำ ยึดถือเป็นสาระหรือเป็นพันธสัญญาไม่ได้เลย อีกอย่าง...สมัยนี้ไม่มีการแต่งงานแบบคลุมถุงชนแล้วนะครับคุณย่า”

“จะมีหรือไม่มี ย่าก็หาเจ้าสาวมาให้หลานได้สำเร็จละกัน”

^๑ สนิบ คนที่คิดว่าตัวเองเหนือกว่าคนอื่น

เลดี้ชราวยังเซิดหน้า แต่ก็คิดว่าเห็นดวงตาฝ้าฟางน้ำตาที่ริน ซ้ำเสียง
ยังสิ้นเครือบอกรถึงความน้อยใจ

“คุณย่าครับ ผมเป็นแลร์ด...ผู้นำตระกูลแม็คมาฮอน เป็นนายตัวเอง
และคนในตระกูล ไม่มีใครตัดสินใจแทนผมได้ โดยเฉพาะเรื่องการแต่งงาน
ผู้หญิงคนนั้นกลับมาเมื่อไหร่ ผมจะเรียกเขามาพูดคุยให้เข้าใจและส่งกลับไป
พร้อมกับคำชดเชยและคำขอโทษ...จากคุณย่า”

เอียนออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด

คนแก่แสนดีจะระยอกก็ทำไม่ นางเซิดคางเล็กๆ สูงขึ้นกว่าเดิมจน
หน้าแดงหงาย ตอกกลับด้วยน้ำเสียงที่ข่มให้มันคง “อย่าไม่ขอโทษ และอย่า
ก็จะไม่ยอมให้หลานส่งระวีวิโลกลับเมืองไทยด้วย”

“คุณย่า!” เอียนตวาดเสียงดัง หุบโตะปัง ไม่เห็นก็พอจะเดาจากกิริยา
ท่าทางและน้ำเสียงได้ว่าหน้าตาคงถมึงทึง

เลดี้ชราวน้ำตาคลอ แต่ยังไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว “จะโกรธยากี่
โกรธไป แต่เรื่องนี้ย่าไม่มีวันยอมแพ้ หลานเป็นดยุก เป็นแลร์ดของแคลน
แม็คมาฮอน จำเป็นต้องมีทายาทสืบทอดความเป็นผู้นำตระกูล รวมทั้ง
บรรดาคักดีและทรัพย์สิน หลานจะหลีกเลี่ยงหน้าที่นี้ด้วยการไม่แต่งงาน
ไม่ได้”

“แรมเซย์คือทายาทของผม เมื่อผมตาย ทรัพย์สินทั้งหมดของผมนะ
เป็นของเขา” เอียนยื่นกราน ย่าหลานคือพอกัน

“แต่ไม่ใช่บรรดาคักดีติดยุกกับตำแหน่งแลร์ด แม็คมาฮอนจะขาด
ประมุขเมื่อสิ้นหลาน บรรดาคักดีติดยุกจะไร้ผู้สืบทอด”

เอียนส่ายหน้าอย่างเด็ดเดี่ยว แต่น้ำเสียงของเขาเนือยลงอย่างอ่อน
ระอา “คุณย่าครับ แลร์ดไม่จำเป็นต้องสกอตแลนดีในสมัยนี้อีกแล้ว ส่วน
บรรดาคักดีติดยุกก็ให้สิ้นสุดลงที่ผมนี้แหละดีแล้ว ถ้าอาถรรพ์คำสาปบ้าง
นั่นมีจริง มันจะได้ตายไปพร้อมกับผม ไม่มีใครต้องเจ็บปวดทรมานกับความ
ตายและการพลัดพรากอีกต่อไป”

เลดี้แม็กดาไลน์สายหน้าข้าง นางลูกจากแก้อั้วมาโอบกอดปลอบหลานชายราวกับเขาเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ ที่กำลังขวัญเสียหวาดกลัว ทั้งที่ฝ่ายนั้นยังนั่งหน้าเซิดหลังตรง ไม่คลายความทะนง

“ระวีวิไลมาจากประเทศไทย ห่างไกลจากสกอตแลนด์ไม่รู้กี่พันกิโลเมตร ไมล์ ต่อให้คำสาปมีจริงก็คงไม่มีผลต่อเธอหรอก ย่าขอรับรอง...ให้โอกาสตัวเองอีกครั้ง ย่ามั่นใจว่าคำสาปจะหายไปพร้อมกับการแต่งงานของหลานกับระวีวิไล ผู้หญิงคนนี้จะเป็แสงสว่างในชีวิตของหลาน เท่าที่เห็น...เธอเป็นคนอ่อนหวานจริงใจ สดใสร่าเริง ถ้าได้ใช้เวลาด้วยกันอย่างใกล้ชิด ย่าแน่ใจว่าหลานจะรักและกำหัวใจเธอไว้ได้ นะเอียนหนะ”

หญิงชราวิงวอนอย่างน่าสงสาร เกิดฉวนเหินแต่ด้านหลังศีรษะของเอียน แต่อาการสายหน้าอย่างเด็ดเดี่ยวบอกให้รู้ว่าความต้องการของนางเป็นหมั่น

น่าแปลกใจเหลือเกิน...อาถรรพ์คำสาป ทำไมคนรุ่นใหม่อย่างดยุกปล่อยให้เรื่องไร้สาระเช่นนั้นมื่อพิพลต่อชีวิตของเขาถึงเพียงนี้

“คุณอย่าคิดเองเออเองทั้งนั้น ไม่มีใครรับประกันได้หรอกว่าคำสาปจะไม่มื่อผลต่อเธอ ไม่ยุติธรรมเลยนะครับที่จะดึงคนที่ไม่รู้อิโหนอิเหน้อย่างเธอ มาร่วมเสี่ยงเวรเสี่ยงกรรม ผมจะส่งระวีวิไลกลับเมืองไทยทันทีที่ทำได้ ไม่พรั่งนี้ก็มีะรินนี่เป็นอย่างซ้ำ แค่นี้คนก็เอาไปลือกันให้เซตแล้ว” เอียนมองหน้าคู่กรณีอย่างคาดโทษ “ผมรู้ว่าจะว่าคุณย่าวางแผนให้แรมเซย์พาระวีวิไล ทัวร์เมืองสำคัญของสกอตแลนด์ก่อนมาที่นี่เพื่อให้คนเอาไปลือกันที่บ้านทั่วเมืองว่าผมจะแต่งงานกับเธอ คงคิดละลิวจะทำให้ผมไม่กล้าปฏิเสธ เสียใจด้วยนะครับคุณย่า นอกจากผมจะไม่สนว่าคนจะเอาไปพูดกันยังไงแล้ว เรื่องนี้ก็กลับทำให้ผมรู้ตัวเร็วขึ้น เพราะมีคนโทร.ไปเช็กข่าวกับอมีเลีย ผมถึงกลับมาดับไฟแต่ต้นลมทัน”

“พูดถึงอมีเลีย ย่าไม่...”

เสียงเคาะประตูดังชัดจ้งหะการโต้เถียงที่ดูจะไม่จบง่าย ๆ คนเคาะ

ไม่รอคำอนุญาต เปิดประตูเข้ามาอย่างถือวิสาสะ...สาวผมทองคนเมื่อคืนนั้นเอง สวยล่ำเลิศอย่างที่หล่อนคิดไว้จริงๆ ใบหน้าเรียกรูปร่างสมบุรณ์แบบประดับตัวรอยยิ้มเจิดจ้าตั้งอรุณรุ่ง ปากอ้ม ดวงตาสีเขียวมรกต ร่างโปร่งระหงสมส่วนสวมเสื้อกัลลาลองลายดอกไม้สีสดใส แต่นอกจากจะไม่ช่วยลดบรรยากาศอึมครึมและอารมณ์มึนตึ๋งของคนในห้องสมุดแล้ว ยังเพิ่มความเครียดด้วยกิริยาวาจาที่ไม่สวยเหมือนหน้าตา

“เลดี้แม็กดาไลน์ สวัสดิ์ค๊ะ” หล่อนทักผู้อาวุโสอย่างห่างเหิน ก่อนจะตรงไปหาเอียน ก้มลงจูบแก้มทักทายเขาอย่างสนิทสนม ไม่สนใจว่าตนเองเข้ามาขัดจังหวะการสนทนาของใคร ซึ่งเป็นเรื่องผิดมารยาทอย่างร้ายแรงสำหรับคนอังกฤษ

“อรุณสวัสดิ์” ผู้อาวุโสเชิดหน้า จึงมำทักตอบตามมารยาท แต่แววตาเย็นชาแบบเดิมกลับมาแล้ว และบอกนัยตรงข้ามกับคำพูด...แม้จะยืนห่างออกมาแต่ก็เกิดทวายังรู้สึกได้ถึงความเป็นปฏิปักษ์ระหว่างสองหญิงต่างวัย

“อรุณสวัสดิ์ค๊ะที่รัก เอ๊ะ! หนังสือที่เราสั่งซื้อมาถึงแล้วหรือคะ ดิจัง” อมีเลียไม่สนใจอายุเจ้าของชายหนุ่ม หล่อนร้องอย่างยินดีเมื่อเห็นหนังสือตั้งสูง เอียนหันมามองตาม...เกิดทวาทลบวูบเพราะอยู่ที่คเดียวกับที่หล่อนยืนแอบอยู่พอดี

“น่าจะมาถึงตั้งแต่เมื่อวาน” เขาคาดคะเนก่อนประคองเลดี้แม็กดาไลน์ไปที่ประตู “ไปกินอาหารเข้ากันเถอะ คุณย่าบ่นทิวแล้ว”

มีเสียงเปิดปิดประตูแล้วห้องก็ตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง เกิดทวาทพนลมหายใจที่กลั่นไฉวโดยไม่รู้ตัว รู้สึกโล่งใจที่ไม่มีใครจับได้ แต่ขณะเดียวกันก็เริ่มเครียดเพราะเรื่องที่บังเอิญได้รับรู้...การหมั้นหมายทั้งหมดเป็นเรื่องหลอกลวงและกำลังจะถูกยกเลิก เจ้านายกับหล่อนจะถูกส่งกลับประเทศไทย

เมื่อความมึนงงและตกใจหมดไป ความหวังใยเริ่มเข้ามาแทนที่ พร้อมกับเจ้าบรอนเคื่องชุ่นแทนเจ้านาย...ดุษุกทำแบบนี้ไม่ถูก ไม่ยุติธรรม

ไม่คิดถึงจิตใจของระวีวิไลเลยว่าจะเสียใจ เสียหน้า และเสียชื่อเพียงใด

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือดังขึ้นขณะที่กำลังจะโทร. ออกไปหาเจ้านายพอดี

“เกิดอยู่ไหนนะ พี่กับแรมเซย์กลับมาแล้วนะ ตอนนี้อยู่อยู่ที่ห้องอาหารเช้า ก็รีบมาเถอะ เห็นแองกัสบอกว่าดยุกกลับมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว เช้านี้จะลงมารับอาหารเช้าพร้อมพวกเราด้วย เร็วเข้า อย่าให้ผู้ใหญ่รอ”

ระวีวิไลรับคำพูดมาตามสาย

“คุณหญิงคะ อย่าเพิ่งวางหู ก็ยังมีเรื่องสำคัญจะบอก คือว่า...” แต่ไม่ทันเสียแล้ว ระวีวิไลวางสายแล้วยังปิดเครื่องตามอีกด้วย

ในเมื่อไม่มีเวลาเตือนภัยเจ้านาย ก็ควรจะรีบไปอยู่ใกล้ๆ เพื่อจะช่วยเหลืออะไรได้

“ลาก่อนเซอร์ลีโอคโธล์ม เจน แอร์ ฮีธคลิฟ รีเบคก้า แฮร์รี พอตเตอร์ เซอร์กาลาแฮด” หญิงสาวจึงนำลาล่าตัวละครในหนังสือที่หมายใจจะอ่านเตรียมจรรยาไปทำหน้าที่ผู้ช่วยนางเอกในคราวคับขัน แต่แล้วต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อจู่ๆ มีมือลึกลับดึงโทรศัพท์ไปจากมือ

หญิงสาวซึ่งเข้าใจว่าอยู่คนเดียวในห้องหันขวับตามมือนั้น และได้พบกับบอกกว้างซึ่งมีเสื้อเชิ้ตเนื้อหนาสีฟ้าทับด้วยคาร์ดิแกนสีเทาบดบังอยู่ ตาสีอำพันเบิกกว้างก่อนจะค่อยๆ มองขึ้นไปจนถึงคางเหลี่ยมที่มีรอยผ่าตรงกลาง ปากบางแต่ได้รูป จมูกโด่งตรง ตาสีน้ำเงินลึกลึกลับหรือมองมาอย่างจับผิดได้ปึกคิ้วเข้มกับหน้าผากกว้างย่นลึก ก่อนจะไปจับที่ผมหยักศกดำสนิทตัดสั้นและหวีเรียบบอกถึงความเคยชินความเป็นคนเจ้าระเบียบของเจ้าของซึ่งเป็นหนุ่มฉกรรจ์วัยสามสิบกลางๆ

เกิดดวงใจเต้นตุ้กๆ ภวานาให้สิ่งที่ตนคิดไม่เป็นความจริง แต่เสียงดูๆ ที่ดังจากปากบางเฉียบกลับยืนยันความเข้าใจ

“เธอเป็นใคร และมาทำอะไรในห้องทำงานของฉัน”

๕

“คู่มั่นใครก็ไม่รู้ ทั้งหล่อ สวย เก๋ เก๋ หรุ ดูดีตั้งแต่หัวจรดเท้า พี่ชอบตาของเขาที่สุด...สีน้ำเงินเข้มเหมือนน้ำหมึกแต่มีประกายทอง เวลาเขามองมาตรงๆ รู้สึกเหมือนจะละลายเสียให้ได้ ยิ่งตอนแรมเซย์แนะนำแล้วเขาจับมือทักทายเสียงทุ้ม ‘ระวีวิไล สวยดีหรือ เราพบกันครั้งสุดท้ายตอนผมตามท่านพ่อไปเที่ยวเมืองไทยเมื่อยี่สิบปีที่แล้ว จำได้ไหม’ โห้! พี่ใจหวิวไปหมด ขาอ่อนจนแทบไหลลงไปกองใต้โต๊ะ”

ระวีวิไลพร่ำรำพันพลางเดินระหัดระหายไปแล้วตัวลงนอนแผ่หลังบนเตียงในห้องนอน ทำทางตื่นตื่นพอใจกับการได้พบคู่หมายเป็นครั้งแรก แต่ออกอาการหดหู่ห่อเหี่ยวเมื่อเล่าถึงเหตุการณ์ก่อนเกิดตวากับเอียนจะมาถึง

“รู้มั๊ยว่าก่อนเกิดมา ยายอมีเลียประกาศศึกกับพี่ โซคิตีมีเลดี้แม็กดาไลน์ช่วยกัน ไฮโซสกอตกับสโนว์อังกฤษเปิดฉากดวลกันอย่างกับเล่นสงครามน้ำลาย”

เลดี้สาวชาวอังกฤษมาถึงห้องรับอรุณพร้อมเลดี้แม็กดาไลน์ แรมเซย์แนะนำให้รู้จักกับระวีวิไล แต่ไม่มีแม่ร้อยยิ้มแห่งไมตรีจากหญิงสาวผู้ได้ชื่อ

ว่าเป็นเพื่อนสนิทของเอียนและครอบครัว มีแต่แววเหยียดหยันในดวงตา ทำทางและคำพูด

‘คู่หมั้น’ หล่อนเอ่ยเสียงสูงพร้อมกับเลิกคิ้วเร็วเป็นเชิงถามและค้ำ ในขณะเดียวกัน จากนั้นกล่าวนิบแน่น ‘ฉันรู้จักเอียนมาเกือบเท่าอายุของเราสองคน แต่ไม่เห็นเคยได้ยินว่าเขาหมั้นหมายกับใครที่ไหน’

ระวีวิไลอึ้ง แม่จะไม่คิดว่าโยยวายแสดงท่าทีหึงหวง แต่ก็มีเลียก็เปิดฉากโจมตีอย่างเปิดเผย หล่อนเหลือบมองแรมเซย์อย่างขอความช่วยเหลือ แต่ฝ่ายนั้นได้แต่สบตาอย่างเป็นห่วง คนที่ยื่นมือ...หรือที่ถูกคือ...ปาก... เข้ามาช่วยกลับเป็นเลดี้แม็กดาไลน์ซึ่งกำลังหย่อนตัวลงหนึ่งที่หัวโตะด้านหนึ่ง

‘การหมั้นหมายระหว่างเอียนกับระวีวิไลเป็นเรื่องส่วนตัว รู้กันเฉพาะคนในครอบครัว ‘เพื่อน’ ให้สนิทตัวติดกันแค่นั้นอย่างไรก็เป็น ‘คนนอก’ อยู่ดี หวังว่าเธอคงเข้าใจนะอมีเลีย’ ราชินีน้ำแข็งลำแดงเดชพนหิมะคำพูด และสายตาสี

ใครเจอแบบนี้คงหนาว แต่ไม่ใช่อมีเลีย เพราะหล่อนกระตุกมุมปาก ดูคล้ายเสยะเล็กน้อยยกอนโต้ตอบอย่างจงใจให้เห็นว่าเสแสร้งแก้งออ่อนหวาน ‘อย่างนั้นหรือคะมาเลดี้ แต่คนนอกครอบครัวอย่างเพื่อนคนนี้อาจเป็นคนในหัวใจของเอียนก็ได้นะคะ ไม่งั้นเขาคงไม่ไปรับหนูด้วยตัวเองถึงเวเนวิธเพื่อร่วมทริปที่ผ่านมา แต่ส่งแค่ตัวแทนอย่างแรมเซย์ไปรับระวีวิไลที่เมืองไทย’

‘นั่นก็เพราะระวีวิไลเป็นราชินิกุลสูงส่ง ทั้งยังได้รับการอบรมสั่งสอนให้เป็นกุลสตรี รู้จักวางตัวอย่างเหมาะสม ไม่เที่ยวเร่ร่อนทะเลาะไปทั่วกับผู้ชายสองต่อสองโดยไม่มีเซเปอโรนต่างหากเล่าจ๊ะ ถึงเอียนจะเป็นคู่หมั้นที่กำลังจะแต่งงานกัน แต่กว่าจะถึงวันแต่งงานก็ยังเหลือเวลาอีกตั้ง...’ เลดี้แม็กดาไลน์แก้งหยุดจิบน้ำชาให้อีกฝ่ายลุ้นระทึกก่อนจะเอ่ยต่อเสียงกร้าวเหมือนกล่าวคำพิพากษา ‘สามเดือน’

ระวีวิไลเห็นใบหน้าที่เสแสร้งแก้งระรินของอมีเลียซัดเป็นสีซี้เข้า

ในพริบตา ปากขยับไร้เสียง ‘สามเดือน’

‘ที่ต้องรอถึงสามเดือนก็เพื่อให้ระวีวิไลมีเวลาปรับตัวเข้ากับบ้านใหม่ เมืองใหม่ นำเสียดายที่กว่าจะถึงวันสำคัญ เธอก็ควรจะกลับไปอังกฤษแล้ว แต่ไม่เป็นไรนะ ในเมื่อเป็นเพื่อนสนิทของเอียน ฉันก็จะขอให้แรมเซย์บินไปรับเธอมาร่วมงาน’

เลดี้แม็กดาไลน์ได้ที่ซีแพะไล่ กระทบใจที่ตอนคู่ปรับต่างวัยจนตรอก จึงไม่ทันตั้งตัวเมื่ออีกฝ่ายหันกลับมาสู่แบบหลังชนฝา

‘คู่นั้น แล้วไหนล่ะคะแหวนหมั้น เป็นเรื่องในครอบครัวสักแค่ไหน ก็ต้องมีแหวนจริงมัย แล้วไหนล่ะคะแหวน’ หล่อนถามแล้วมองระวีวิไลอย่าง คาดคั้น แทบจะคว้ามืออีกฝ่ายขึ้นมาดู ‘ขอชมหน่อยนะคะ ในช่วงที่ดยุก คนก่อนใช้หมั้นหมายดัชเชสของท่านหรือเปล่า’

‘แหวน...แหวน...เอ่อ...’ ระวีวิไลอีกอัก กำมือที่ประสานบนตักแน่น ส่วนเลดี้แม็กดาไลน์คารมหน้าตึง เข้มปาก คงเจ็บใจที่ปากพาดจน นี่ถ้านั่งอยู่ ใกล้ๆ กัน คงแอบถอดแหวนตัวเองยึดใสนิ้วหล่อนให้สิ้นเรื่องสิ้นราว...หล่อน คิดจะโกหกกว่าถอดเก็บไว้ในห้องเพราะกลัวหาย ชายผ้าเอาหน้ารอดไปก่อน แต่ขณะที่กำลังอีกอักทำอะไรไม่ถูก ก็ตถาวาก็เข้ามาช่วยไว้โดยไม่รู้ตัว

‘อรุณสวัสดิ์ค่ะ ขออภัยที่มาสายนะค่ะ’ หญิงสาวที่เพิ่งเดินเร็วๆ เข้า มาในห้องกล่าวขอโทษเสียงหอบ เรียกให้ทุกคนหันไปสนใจ ก่อนจะรีบ หย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้างเลดี้แม็กดาไลน์ที่แองกัสเลื่อนรอ

เลดี้ซาริบริบฉวยโอกาสเบี่ยงเบนความสนใจไปยังก็ตถาวา ‘อาหารเข้า ที่นี้พร้อมเสิร์ฟตั้งแต่ก่อนแปดโมง เธอเป็นผู้ติดตาม จะลงมาทานพร้อมเจ้านายก่อนเวลาได้ แต่มาสายอย่างวันนี้ไม่ได้ เสียดายที่ที่สุด’

นางตำหนิเบาๆ แต่ได้ยินกันทั้งโต๊ะ แต่แทนที่ก็ตถาวาจะหน้าเสียวหรือ มีท่าที่ไม่พอใจ กลับมองเลดี้ปากคมด้วยแววดาอ่อนโยนปนระอาประหนึ่ง หลานมองยายผู้เป็นที่รักซึ่งอาละวาดแผลงฤทธิ์ ระวีวิไลเห็นเลดี้แม็กดาไลน์นั่งซึ่งเมื่อเหยื่อที่นางตะปบหันไปส่งยิ้มหวานใส่จับตาให้

‘ยังมีหน้ามายิ้ม’ เลดีแม็กดาไลน์จึงมาก่อนขออด ยกถ้วยชาขึ้นจิบ ถึง กระนั้นระวีวิไลยังเห็นมุมปากของนางกระตุกเหมือนจะผลอยยิ้มตอบอยู่หลัง ถ้วย คมเขี้ยวที่งอกยาวยามปะทะกับเพื่อนสาวของหลานชายหดหาย สีหน้า ละมุนขึ้นทันตา หล่อนสังเกตเห็นมานานแล้วว่ารอยยิ้มของเก็ดตวามีฤทธิ์เหมือน ยาคลายเครียด ใครพบเห็นก็มักอดยิ้มตอบด้วยความเอ็นดูเมตตาไม่ได้ จะมีก็แต่หม่อมวิไลวรรณกับพี่หญิงใหญ่ของหล่อนเท่านั้นที่มีภูมิต้านทาน แข็งแกร่ง

บรรยากาศอิหลักอิเหลือในห้องรับอรุณดำเนินต่อไปอีกครู่ใหญ่ จน กระทั่งมีเสียงขรัมท้าวดังมาจากหน้าประตู

‘อรุณสวัสดิ์’ เสียงนั้นมีพลังดึงดูดความสนใจของทุกคนไปรวมอยู่ที่ ร่างสูงตระหง่านสง่างามของประมุขแห่งแม่คมาฮอน รูปโฉมนั้นไม่ต้องพูด ถึง ความคมเข้มของพี่ชายที่มีความเป็นชายเต็มพิกัดทำเอาหนุ่มหล่อผอมแดง ตาสีเขียวที่หล่อนปลื้มหนักหนออย่างแรมเซย์หมองไปเลย ตาสีน้ำเงินประกาย ทองแม่แฝงความเศร้าลึกลับแต่มีเสน่ห์และทรงอำนาจ สะกดความสนใจของ หล่อนได้อยู่หมัด ที่จริงไม่ใช่แค่ดวงตาของเขา แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่รวมขึ้นมา เป็นตัวเขาล้วนเปล่งรัศมีแห่งอำนาจและเสน่ห์เหลือล้น

เอียนหนึ่งที่เก้าอี้หัวโต๊ะตรงข้ามกับเลดีแม็กดาไลน์ โดยมีมือเสียกับ ระวีวิไลกระหนาบซ้ายขวา การสนทนาดำเนินไปเป็นระยะอย่างราบรื่นตาม มารยาทสังคม เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนที่พูดน้อย แต่เจเนลิ่งคมพอที่จะเริ่มบท สนทนากับผู้ร่วมโต๊ะ สตรีต่างวัยทั้งสองจำต้องสงบศึกชั่วคราวด้วยความ เกรงใจ บรรยากาศที่โต๊ะอาหารเข้าจึงไม่เคร่งเครียดอย่างเมื่อครู่หรือเสียบ ันเช่นเมื่อเย็นเมื่อวาน

หลังอาหารเอียนขอตัวเข้าห้องทำงาน บัญชาให้น้องชายจัดโปรแกรม นำเที่ยวแถบเมืองแอมเบอร์ดินให้ระวีวิไลกับเก็ดตวา

‘แล้วผมจะหาเวลาไปช่วยแรมเซย์ทำหน้าที่ไกด์ โดยเฉพาะตอนไป เยี่ยมชมโรงกลั่นซิงเกิลมอลต์วิสกี้ของเรา มันเป็นแหล่งรายได้และเป็นความ

ภาคภูมิใจของครอบครัวเรามาหลายชั่วอายุคนแล้ว'

'ซึ่งในไม่ช้าก็จะกลายเป็นความภาคภูมิใจของสมาชิกครอบครัวคนใหม่อย่างหนูเช่นกัน' เลดีแม็กดาไลน์เย็บอมีเลียด้วยการหยอดคำหวานแก่ระวีวิไล

คู่ปรับมิได้ปริปากโต้ตอบ แต่ตีหน้าเศร้าเรียกคะแนนสงสารจากเอียน...ซึ่งได้ผล เพราะชายหนุ่มหันไปมองผู้เป็นย่าเป็นเชิงปราม และขดเขยให้เพื่อนสาวด้วยการชวนไปที่ห้องทำงาน 'ไปดูหนังสือที่ส่งมาถึงเมื่อวานนี้ด้วยกันมั๊ยอมีเลีย ระหว่างที่ผมเคลียร์งานเอกสาร คุณจะได้ช่วยทำรายการจัดขึ้นชั้น หนังสือพวกนี้เก่าแก่มีราคา แล้วก็มีความค่าทางวรรณกรรมมากทีเดียว ผมไม่ไว้ใจให้ใครดูแลนอกจากตัวเองกับคุณ'

อมีเลียรีบลุกขึ้นราวกับติดสปริง หล่นหรือจนเอียนเดินนำไปพ้นระยะไต่ยืนจึงหันกลับมายิ้มหวานปานน้ำผึ้งเหยาะยาพิษให้คนที่เหลือในห้องพร้อมกับยิ้มนัดสุดท้าย 'มือกลางวันวันนี้ไม่ต้องรอเรานะคะ เอียนจะไปตกปลา ส่วนฉันจะจัดตะกร้าตามไปปิกนิกที่ริมลำธารกันสองคน'

พุดจบอมีเลียก็ยุรยาตรออกไปจากห้องรับรองรุ่น ทั้งให้คนที่เหลือในห้องหันหน้าเงื่อนไปตามๆ กัน โดยเฉพาะคู่ปรับอย่างเลดีแม็กดาไลน์ นางขอตัวกลับขึ้นห้องทันที คงไปลับฝีปากหรือไม้ก็ปรับกลยุธรับมือฝ่ายตรงข้าม ส่วนระวีวิไลรีบชวนผู้ติดตามขึ้นมาหายใจบนห้อง หลังจากนั่งเกร็งมาเกือบชั่วโมง

'ยายอมีเลียนี้แรงน่าดู แต่พี่ไม่กลัวหรอก มีเลดีแม็กดาไลน์เป็นแบ็กเสี่ยวอย่าง สบายไปแปดอย่าง จริงมั๊ยเกิด...เกิด...เป็นอะไรจ๊ะ ทำไมเสียบจั่งเลยวันนั้น ไม่สบายหรือเปล่า' ตอนท้ายหล่อนหันไปขอความเห็น เมื่อไม่ได้คำตอบก็ลุกขึ้นเดินมาหาหญิงสาวที่นั่งเหม่อลมวิหิงษ์หน้าต่าง ยกมือขึ้นแตะหน้าผากและซอกคอเพื่อวัดอุณหภูมิ เมื่อพบว่าปกติจึงมองหน้าอย่างสงสัยเตรียมจะเค้นเอาคำตอบ แต่จังหวะนั้นมินนี่เกาะประตูและเดินเข้ามาพร้อมรางวัลอ่อนชวนชุดหูที่รีดเรียบกริบพร้อมสวมใส่ จึงหันไปสนใจชุดที่จะสวม

เย็นนี้และชุดขีมี่าสำหรับวันรุ่งขึ้น

เกิดถาถอนใจโล่งอกที่ระวีวิไลถูกดึงความสนใจไปทางอื่น ช่วงเวลาแค่ครึ่งชั่วโมงในห้องสมุดกับดยุกตัวร้ายมีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย แต่เล่าไม่ได้เพราะดันไปหลวมตัวทำพินันและสัญญากับคนดูอย่างดยุกแห่งอาร์กอน พอนึกย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์ในห้องสมุดก่อนอาหารเข้าวันนี้ ก็อดประหลาดใจไม่ได้ที่หล่อนกล้าต่อปากต่อคำเจรจาจนสถานการณ์พลิกผันพาเจ้านายและตัวเองรอดพ้นจากความอับอายเพราะถูกไล่ออกจากปราสาท

‘ฉันถามว่าเธอเป็นใคร และมาทำอะไรในห้องนี้’ เสียงกัมปนาทดังขึ้นเมื่อไม่ได้รับคำตอบจากคนที่ยืนแหงนหน้าเบิกตากว้างมองเขาอย่างตกใจสุดขีด

‘ฉัน...ฉัน...’ เกิดถาถาติดอ่าง พยายามเรียกสติ รวบรวมคำพูด ‘ฉันเป็นผู้ติดตามหม่อมราชวงศ์ระวีวิไล แองก็ส่อนุญาตให้เข้ามาอ่านหนังสือรอรับมือเข้าพร้อมเจ้านายในห้องนี้ แต่ฉันเพลินไปหน่อยจนลืมเวลา ตอนท่านเข้ามาฉันกำลังจะออกไปอยู่แล้ว แต่เลดี้แม็กดาเลียนเข้ามาเสียก่อนแล้วพวกท่านก็เริ่มคุยกัน ฉันเลย...เลยไม่กล้าเดินผ่านออกไป กลัวจะเป็นการขัดจังหวะ หวังว่าท่านคงเข้าใจนะคะ’

ตอนท้ายหญิงสาวเปลือยประจบแบบที่ทำเสมอเมื่อรู้ว่าทำผิดและต้องการขอโทษ ความเสียใจอย่างจริงใจที่สะท้อนออกมาทางดวงตาของหล่อนมักทำให้อีกฝ่ายใจอ่อนเสมอ...แต่ไม่ใช่กับดยุกแห่งอาร์กอน

‘ไม่ ฉันไม่เข้าใจ ที่เธอไม่เดินออกไปอย่างที่ควรจะทำ คงเพราะอยากแอบฟังเรื่องที่เราสองคนคุยกันมากกว่า’ เขายืนกอดอก ก้มหน้าถ่มมึงทิ้งเกรี้ยวกราดมองหญิงสาวที่ความสูงอยู่แค่ระดับใต้คาง ‘เสียมารยาท ขาดการอบรม ไม่น่าเชื่อว่าราชินิกุลอย่างระวีวิไลจะจ้างคนระดับนี้มาทำงานรับใช้ใกล้ชิด ปราสาทอาร์กอนไม่ต้อนรับคนแบบนี้ ขึ้นไปเก็บของแล้วออกไปจากบ้านของฉันเดี๋ยวนี้’

เกิดถวยยื่นกำมือ ตกตะลึง...เกิดมาในชีวิตไม่เคยถูกใครดูต่ำกว่ากล่าว
รุนแรงถึงเพียงนี้ หลอนมองตามมือที่ชี้ไปทางประตู ทั้งตระหนกตกใจและ
อับอายที่ถูกไล่ เริ่มก้าวไปช้าๆ ตามคำประกาศิตอย่างงงๆ แต่พอเริ่ม
เคลื่อนไหวร่างกาย ความตกใจก็ลดลง เริ่มมีสติพิจารณาใคร่ครวญ
สถานการณ์

อับอาย? หลอนจะต้องอับอายทำไมในเมื่อไม่ได้ทำอะไรผิด นอกจาก
อยู่ผิดที่ผิดเวลาโดยไม่ตั้งใจ หรือถ้าจะผิด เขาก็ผิดด้วยที่ไม่ตรวจตราให้
ดีเสียก่อนว่าไม่มีใครอยู่ในห้องก่อนจะเริ่มพูดเรื่องส่วนตัว ซึ่งจะว่าไปแล้ว
ก็เกี่ยวข้องกับเจ้านายของหลอนโดยตรง

มานึกดูแล้ว เลดี้แม็กดาไลน์กับตัวเขาเองต่างหากที่ควรอับอาย ฝ่าย
แรกเพราะกระทำการโดยพลการ วางแผนล่อลวงระวีวิไลมาแต่งงาน ในขณะที่
เดียวกันก็สร้างสถานการณ์มัดมือชกหลานชาย ส่วนฝ่ายหลังผิดที่ไม่รู้จัก
ดูแลคนในปกครองอย่างเลดี้แม็กดาไลน์ ปล่อยให้วางแผนก่อเรื่องซุลมุน
ซึ่งจะสร้างความเดือดร้อนอับอายให้แก่ระวีวิไลและครอบครัว ฐึ่ไปถึงไหน
อายุไปถึงนั้น ราชนิกุลไทยถูกหลอกมาแต่งงานไกลถึงสกอตแลนด์ แถมยัง
ถูกว่าที่เจ้าบ่าวโลกลับประเทศเพราะไม่ต้องการ เรื่องแบบนี้เป็นอาหารอัน
โอชะของวงนินทาทั้งฝรั่งและไทย ต่อให้ปิดแค้ไหนและเกิดขึ้นไกลถึง
ไฮแลนด์ดินแดนอ้างว้าง แต่เทคโนโลยีสื่อสารจะช่วยกระจายข้อมูลไป
ทั่วโลกในชั่วพริบตา

สัญชาตญาณปกป้องของผู้ติดตามเจ้าสาวมือใหม่พลุ่งพล่าน เกิด
ถวาทันขวับไปยืนจังก้าต่อตาคณร่างสูงที่ยังยืนหมั้นมองมาจากที่เดิม สีหน้า
จืดเจือเพราะความรู้สึกลับผิดหายไป วิญญาณนักรบไทยและเลือดนักสู้สกอต
พลุ่งพล่าน เห็นช้างตัวเท่าหมู เห็นดยุกตัวเท่าแมว...ไม่! หลอนจะไม่ยอมให้
คนผิดลอยนวล จะไม่ยอมให้ผู้บริสุทธิ์อย่างระวีวิไลต้องเป็นแพะรับบาป
และตัวหลอนเองต้องมารองรับอารมณ์พาลของคนผิด ดยุกแห่งอาร์กอน
ผู้ยิ่งใหญ่คับปราสาทกับเลดี้เจ้าแผนการจะต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้

‘ไม่ ฉันจะไม่ยอมถูกไล่ไปจากที่นี่ทั้งที่ไม่ได้ทำผิด คุณเป็นแลร์ด มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบชีวิตของทุกคนในแคลน แต่กลับปล่อยให้ยาตัวเอง ป่วนข้ามประเทศ เพราะคุณไม่ยอมสร้างทายาทสืบทอดตำแหน่งดยุก อ่าง ยุคสมัยเปลี่ยนไปเพื่อปิดความรับผิดชอบที่สืบทอดกันมาช้านาน ทั้งๆ ที่ความจริงถ้าไม่มงมายเชื่อเรื่องคำสาปไว้สักระนั้น ก็เป็นเพราะคุณอยากใช้ชีวิตหนุ่มโสดไร้พันธะ ใช้ชีวิตล่องลอยไปวันๆ กับผู้หญิงสนิยมเดียวกัน แถมยังคิดจะขับไล่โสสงเจ้านายฉันกลับประเทศให้ต้องอับอายขายหน้า เลื่อมเสียชื่อเสียงไปชั่วชีวิต’

ทว่าดยุกแห่งอาร์กอนมิได้มีท่าทีหวั่นไหวเพราะคำพูดและท่าทางฮึดสู้ของหล่อน ยังคงยืนเฝ้าดอกจ้องมองด้วยแวตาคมดู และชี้ไปทางประตูอีกครั้งเมื่อหล่อนพูดจบ ‘เธอไม่มีสิทธิ์มายืนวิพากษ์วิจารณ์ฉันในบ้านของฉันเอง ฉันปล่อยให้เธอพูดมากเกินไปแล้ว ออกไปได้’

เกิดถวากำมือแน่น โกรธจนตัวสั่น แต่จำต้องยอมรับความจริง เขาเป็นเจ้าของปราสาท หล่อนไม่มีสิทธิ์เหยียบย่ำที่นี่ถ้าเขาไม่อนุญาต และในฐานะลูกจ้างของผู้มาเยือนก็ยังไม่สมควรชี้หน้าตำหนิเจ้าของบ้าน หญิงสาวหันหลังก้าวเดินไปที่ประตูอีกครั้ง ใจเริ่มพะวงเป็นห่วงเจ้านาย...ท่าทางดยุกโกรธมาก เขาจะเซ็ดหน้าเหยียดหยามคุณหญิงเล็กหรือเห็นแก่ความผูกพันและคำสัญญาของบิดาที่เคยให้ไว้แก่สหายรักมากพอที่จะให้เกียรติหญิงสาวผู้ไม่รู้เรื่องรู้ราว ทหาทางออกที่ละมุนละม่อมมากกว่าการไล่ออกจากปราสาทเช่นที่ทำต่อหล่อนหรือไม่

ขณะที่เดินผ่านโถงทำงานของเขา เกิดถวาวอดไม่ได้ที่จะมองขึ้นไปยังภาพวาดเต็มตัวของชายหนุ่มในชุดขี่ม้า ใบหน้าของเขาละม้ายคล้ายดยุกคนปัจจุบันจนหล่อนแน่ใจว่าต้องเป็นผู้นำตระกูลคนก่อน ความจริงตอนเข้ามาในห้อง หล่อนเดินผ่านภาพนี้ไปในส่วนของห้องสมุดโดยไม่สนใจอะไรมากนัก แต่พอเดินกลับมาครั้งนี้ คนในภาพเหมือนจะมองตามและพยายามบอกอะไรสักอย่าง จนหญิงสาวอดใจไม่ไหวต้องหยุดยืนพินิจพิเคราะห์

‘ท่านคงเสียใจที่ลูกชายชี้ขี้ลาดอ่อนแอเกินกว่าจะรักษาตำแหน่งและบรรดาศักดิ์อันทรงเกียรติของแม่คมาซอนไว้ได้เพราะเชื่อคำสาป ฉันก็ไม่รู้หรือจนกระทั่งคำสาปนั้นคืออะไรและมีจริงหรือเปล่า แต่พ่อเคยสอนฉันไว้ว่าแม่ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ แต่ก็ต้องพิสูจน์ให้รู้กันไปว่าเท็จจริงเป็นอย่างไร ไม่ใช่ยุ่งมายเชื่อแบบไร้เหตุผลไม่มีหลักการ’

หล่อนอดไม่ได้ ขอกระทุ้งให้สำนึกอีกสักสองสามคำ ทว่าอีกฝ่ายไม่คิดจะตั้งรับอย่างเดียว ตอกกลับมาทันที

‘พิสูจน์อย่างนั้นรี เวลาสามร้อยปีกับความตายของคนหลายคนยังเป็นข้อพิสูจน์ไม่พออีกหรือไง’

เสียงคำรามกระหึ่มดังอยู่ข้างหลังหล่อนนี่เอง เกิดถวาทันหวั่นไปเผชิญหน้ากับชายหนุ่มอีกครั้ง...หลังชนฝา ไม่มีอะไรจะเสีย ไม่เหลืออะไรจะกลัว ในเมื่ออีกไม่นานจะต้องออกไปจากปราสาทแห่งนี้ก็ขอสู้งานที่ สุดท้าย ใจกระตุกเล็กน้อยเมื่อเห็นแววราชนิร้าวปรากฏเด่นชัดในดวงตาสีน้ำเงิน ภาพนั้นทำให้หนึ่งอันไปอึดใจด้วยความประหลาดใจเพราะคาดไม่ถึง

‘ไม่พอค่ะ สำหรับฉันแค่นั้นยังไม่พอ ความตายของคนเราเกิดได้จากหลายสาเหตุ จะสรุปเหมาเอาง่ายๆ ได้อย่างไรว่าเกิดจากคำสาป สมัยก่อนจะมลายกันอย่างไรยังน่าเห็นใจเพราะวิทยาศาสตร์ยังไม่เจริญก้าวหน้า แต่สมัยนี้ไม่มีใครเชื่อเรื่องคำสาปกันแล้ว หรือถ้ามันมีจริงก็ไม่มีใครยอมแพ้กับลมปากของศัตรูโดยไม่สู้กันสักตั้งหนึ่งก่อนหรือ’ หญิงสาวประกาศก้องหลับหูหลับตาชูไม้ชูมือประกอบอย่างใส่อารมณ์ เมื่อพูดจบหล่อนลืมหืมตาขึ้นมองคนตรงหน้า เห็นสีหน้ายังแข็งกร้าว แต่ความปวดร้าวหายไป ดวงตาคู่ดูทอประกายบางอย่างที่คล้ายจะเป็นความทิ้งตะลึงเข้าไปพร้อมๆ กัน...จะเป็นอะไรก็แล้วแต่ มันก็ส่งให้คนพูดอีกเหมิงถึงขั้นทำท่าย ‘ท่านกล้าให้ฉันพิสูจน์ไหมล่ะคะว่าอาถรรพ์คำสาปไม่มีจริง’

คราวนี้ดวงตาของเขาวาโรจน์ ปากเข้มนเป็นเส้นตรง ชมกลิ่นอารมณ์และคำพูดรุนแรง...คงรู้สึกไม่ต่างกับถูกหล่อนตบหน้าทำดวล แต่ขณะ

เดียวกันคำพูดของหล่อนคงแทงใจ ถึงได้เสียบไปเหมือนกำลังครุ่นคิด บางอย่างในท่าทีของเขาบอกให้รู้ว่าผู้ชายคนนี้ถึงจะหยิ่งยโส แต่ไม่มีวันยอมให้สติปัญญาพ่ายแพ้แก่อารมณ์เป็นอันขาด และขณะนี้ทั้งสองสิ่งคงกำลังได้กันอย่างดุเดือดอยู่ในใจ

ความเสียบในห้องสมุดดำเนินไปเกือบนาที เป็นนาทีที่เกิดความรู้สึกว่า นานแสนนาน แทบขาดใจเพราะกลิ่นลมหายใจรอคำตอบ ถ้าเขาออกปากไล่ อีกเป็นครั้งที่สามก็เป็นอันจบกัน แต่ถ้าเขารับคำทำกับราโว่ ทว่าเมื่อเขาพูดกลับมีใช่คำตอบหรือคำไล่ แต่เป็นคำถาม

‘เติมพันทับเงื่อนไขของเธอคืออะไร’

ใจฟองโต โอกาสกลับมาอยู่ในมืออีกครั้ง ต้องต่อรองให้ดีที่สุดเพื่อเจ้านาย

‘ก็แค่ความจริง และ...’ ตอนแรกไม่คิดจะต่อรองเพื่อเรียกร้องอะไร แต่คำถามของเขาจุดประกายไฉ่เดียวบรรเจิด ‘เพื่อพิสูจน์เรื่องนี้ ท่านต้องอนุญาตให้คุณหญิงระวีวิไลอยู่ที่ปราสาทนี้ต่อไปอีกสามเดือนในฐานะคู่หมั้น หากฉันพิสูจน์ไม่ได้ เมื่อถึงเวลาค่อยประกาศให้การหมั้นหมายเป็นโมฆะ แต่ถ้าพิสูจน์ได้ว่าคำสาปบ้าๆ นั้นเป็นเพียงลมปากของคนที่ตายไปแล้วหลายร้อยปี ไม่มีผลต่อความเป็นความตายของใครทั้งนั้น ท่านต้องแต่งงานกับคุณหญิงเล็กตามคำสัญญาของท่านพ่อทั้งสองฝ่าย ตกลงไหมคะ’

เอียนคิดเพียงอึดใจเดียวก่อนตอบเสียงกร้าว ‘จะมากไปหน่อยแล้วฉันไม่หลงกลตกลงกับเธอหรอก’

เกิดทวาใจหาย แล้วโล่งอกในพริบตาเมื่อเขาพูดต่อ

‘เอาเป็นว่าฉันจะยอมให้เธอกับระวีวิไลอยู่ต่อไปในฐานะแขก โดยมีอมีเลีย แรมเซย์ กับคุณย่าอยู่ร่วมชายคาเพื่อกันคำครหา ถ้าเธอพิสูจน์ได้ว่าอาถรรพ์คำสาปไม่มีจริง เมื่อครบสามเดือน ฉันจะประกาศว่าระวีวิไลเป็นฝ่ายถอนหมั้นพร้อมจ่ายค่าชดเชยก้อนใหญ่อย่างพอใช้ไปตลอดชีวิต แค่นี้ น่าจะสมน้ำสมเนื้อกับเวลาและชื่อเสียงที่ต้องเสียไปเพราะแผนคลุมถุงชน

บ้างๆ ของคุณย่าฉันนะ’

เกีตถวาต้องกัดปากกลืนรอยยิ้มไว้อย่างยากเย็น...เวลาสามเดือนนั้นเกินพอที่จะทำให้เขาเปลี่ยนใจ ในเมื่อคุณหญิงเล็กของหล่อนงดงามทั้งรูปโฉมและน้ำใจ เรื่องเล็ดก็มีเสียจะอยู่หรือจะไปไม่ทำให้หล่อนหนักใจ เพราะในสายตาของหล่อน ผู้หญิงเข็นชาคนนั้นมีแต่จะเป็นข้อเปรียบเทียบให้เขาเห็นความอ่อนหวานน่ารักและอบอุ่นแบบหญิงไทย ใครเลือกนอนกอดก่อนน้ำแข็งแทนผ้าห่มอุ่นๆ ก็บ้าแล้ว ส่วนเรื่องอาถรรพ์คำสาปนั้น ถึงจะเป็นเรื่องที่ใช้ทำทนายเขา แต่เกีตถวาก็ตั้งใจจะสืบเสาะค้นหาความจริงมาพิสูจน์ให้ได้ ทุกเรื่องทุกสิ่งล้วนมีเหตุผลที่อธิบายได้ด้วยหลักวิทยาศาสตร์อย่างแน่นอน

‘ดีล’ หญิงสาวตอบตกลงซึ้งซึ้ง ลืมตัวยื่นมือไปให้เขาสัมผัสผืนกคำสัญญา ตอนแรกคิดว่าเขาจะเมิน ปล่อยให้แก้้อ แต่เมื่อใหญ่กลับรวมมือเล็กของหล่อนเขย่าเบาๆ ก่อนจะยื่นโทรศัพท์ที่ยึดไว้คืนให้ หญิงสาวรีบรับไปอย่างยินดี ช่วงที่ถูกเขาขึ้นเสียงไล่ ตกใจจนลืมโทรศัพท์ที่ไปเลย

‘อีกอย่างหนึ่ง เรื่องนี้ต้องมีเรารู้แค่สองคน ห้ามบอกใครทั้งนั้น รวมทั้งเจ้านายของเธอด้วย ถ้าเรื่องบ้างๆ นี้รั่วไหลไปถึงคนนอก หลุดไปถึงเว็บไซต์กอสซิปไฮโซ เฟซบุ๊กหรือโซเชียลเน็ตเวิร์กไหน เธอเท่านั้นจะต้องรับผิดชอบ ฉันจะฟ้องให้หมดตัวแถมติดคุกหัวโต บอกเสียก่อน’ เขาประกาศเงื่อนไขและคำเตือน ก่อนจ้องตาหล่อนเขม็งเพื่อกดดันให้รับปาก

‘เรื่องนี้จะไม่มีการหลุดจากปากฉันเป็นอันขาด’

เสียงพอใจท่าทางซึ้งซึ้งของเกีตถวา เขาผายมือให้หญิงสาวเดินล่วงหน้าออกไปก่อน เกีตถวากลับเขาเปลี่ยนใจจึงรีบเดินออกจากห้อง แต่ก่อนออกไปหล่อนหันไปทลิวตาให้ภาพวาดของดยุกคนพ่อ อุปาทานเหมือนเห็นคนในรูปภาพทลิวตาตอบจึงหยุดกะทันหันจนร่างใหญ่ของคนที่เดินตามมาเกือบชนและส่งเสียงกระแอมไ้ หญิงสาวขยี้ตาแล้วเดินต่อ บอกตัวเองว่าสมองคงสับสน สร้างภาพหลอนหลอกตัวเองเพราะเครียดที่ต้องผจญภัยแต่เช้าตรู่

ออกจากห้องสมุดได้ก็แทบเดินไปกระโดดไป เริงรำโล่งใจที่แก้ปัญหาเฉพาะหน้าและหาทางออกได้อย่างสวยงาม หล่อนบังเกิดความตื่นเต้น ค้นไม่ค้นมืออยากสืบหาความจริงในอดีตเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นที่เกิดขึ้นตั้งแต่ตอนย่าของหล่อนพูดถึงคำสาป นอกจากนั้นความหวังที่จะได้เห็นเจ้านายแต่งงานกับคู่หม้ายก็กลับคืนมาอีกครั้ง ในฐานะผู้ติดตามเจ้าสาวไฟแรง ไม่มีอะไรจะภูมิใจเท่ากับได้ทำหน้าที่สำเร็จสมบูรณ์ถึงวันส่งเจ้าสาวเดินไปตามทางเดินในโบสถ์อีกแล้ว

ตอนนั้นอิมเอมเปรมใจเป็นที่สุด แต่ตอนนี้...หลังจากผ่านมาสองชั่วโมง ความหนักใจเริ่มตามมา มีงานข้างสองงานรออยู่ข้างหน้า มีเส้นตายต้องสำเร็จเสร็จสิ้นในสามเดือน ทั้งงานสืบสวนลบล้างความเชื่อเรื่องอาถรรพ์คำสาป และงานแม่สื่อใต้ดิน...ทำอย่างไรให้ดยุกเห็นความสวยความน่ารักของเจ้านายตนและลงเอยด้วยความรักและการแต่งงานในที่ที่สุด

คิดแล้วก็เครียด ดังนั้นขณะที่มินนี่ยุ่งอยู่กับการช่วยระวีวิไลจัดเตรียมเสื้อผ้าหน้าผมสำหรับร่วมรับประทานอาหารมือเย็นซึ่งผู้ร่วมโต๊ะทุกคนแต่งตัวกันเต็มที่ ก็ถือวาลิ่งเอาแต่เดินไปเดินมาข้างหน้าต่าง ขบคิดว่าจะเริ่มต้นสืบค้นเรื่องคำสาปจากที่ไหน หรือจะทำอย่างไรเพื่อกระชับความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายกับดยุกให้บรรลุถึงการแต่งงาน

ระหว่างนั้นก็เหลือบไปเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สะพายเบ็ดและอุปกรณ์ตกปลา เดินทะลุสวนออกไปตามทางเดินเล็กๆ ในทุ่งหญ้าติดกับลำธาร ถึงจะสวมหมวกผ้าใบขอบกว้างเก๋ย้วยเพื่อบังแดด สวมเสื้อกันฝนโทรมๆ และรองเท้าบูตสูงถึงเข่า แต่ท่าเดินสง่างามราวกับสิงโตเจ้าป่าแบบนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้้นอกจากดยุกแห่งอาร์กอน

การตกปลาเป็นกิจกรรมยามว่างอย่างหนึ่งที่ชาวสกอตแลนด์ในชนบทโปรดปราน และแม่น้ำดอนซึ่งแตกสาขามาเป็นลำธารแห่งนี้ก็เป็นแหล่งตกปลาที่มีชื่อแห่งหนึ่ง ภาพนั้นจึงไม่น่าแปลกใจ แต่ที่ทำให้เกิดถาวาผวา

ไปจ้างตากลนที่หน้าต่างคือมีเลียถือตะกร้าปิกนิกเดินตามไปห่างๆ...นี่ก็เรื่องธรรมดาอีกเหมือนกันถ้าเจ้าหล่อนจะใส่เสื้อผ้าให้เข้ากับกิจกรรมและสภาพอากาศ ไม่ใช่สวมกางเกงขาสั้นจู้จู้กับเสื้อยืดเทงก์ทอปที่อู่นหมุมแค้ลิปสององศาเซลเซียส เย็นเฉียบเหมือนอยู่ในตู้เย็น แต่งตัวแบบนี้เหมือนไม่ได้ไปตกปลา แต่...ตกดยุก

หญิงสาวรู้ว่าว่าจะตามไปดูให้รู้แน่ว่าสองคนนี้เป็นอะไรกัน เพื่อนสนิท เพื่อนนอน หรือคนรัก ดูแล้วน่าจะเป็นทั้งสามอย่าง ถ้าอย่างนั้นเพราะเชื่อเรื่องคำสาปหรืออย่างไรถึงไม่แต่งงานกันให้เป็นเรื่องเป็นราวทั้งที่เหมะสมกันทุกด้าน เห็นทีจะต้องจับตาดูให้รู้แน่ เพราะถ้าสองคนนี้รักกันจริง เท่ากับหล่อนกำลังทำบาปที่พยายามยึดเยี้ยดระวีวิไลให้ดยุก แม้จะทำตามหน้าที่ความรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายก็ตาม...เกิดถวาทืบโตมาท่ามกลางความรักและเห็นคุณค่าของมันเหนือสิ่งใด แต่ขณะเดียวกันก็ถูกสอนให้ตระหนักถึงความสำคัญของหน้าที่และความรับผิดชอบ ถ้าสองอย่างนี้ขัดแย้งกันคงเป็นเรื่องหนักหนาหากถึงคราวต้องตัดสินใจเลือก

สาวน้อยถอนใจเฮือก...ขออย่ามีวันนี้เลย

“เก๊ต ทำอะไรอยู่นะ มาช่วยพี่เลือกชุดคืนนี้หน่อยเร็ว!”

เสียงเรียกของระวีวิไลดึงหล่อนจากความคิดที่เริ่มสับสน แต่ขณะช่วยติชมเสื้อผ้าหน้าผมของเจ้านาย ยังอุตุสำห้แบ่งสมองส่วนหนึ่งครุ่นคิดพิวินิจฉัยเพราะห้ต่อ

คำสาป...ขณะที่ยังไม่แน่ใจเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างดยุกกับเลดี้ อมีเลีย บางทีหล่อนควรเริ่มที่จุดนี้ก่อน หาเวลาสืบย้อนไปถึงต้นกำเนิดของความ เป็นมาเพื่อหาความเป็นไปได้ เพราะดยุกคงไม่ยอมเลือกผู้หญิงคนไหนเป็นเจ้าสาว ถ้ายังพิสูจน์ไม่ได้ว่าอาถรรพ์คำสาปมีจริงหรือไม่